

Óázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Egyszerűen szeretünk
Kőszív helyett hússzív
Családi összmunka
Váratlan ajándék

Örömvadászat

2014/3

Zuhé

Igazán sajnáltam, hogy nem volt nálam eszköz, amire frissiben rávettem volna a délutáni élményemet. Jobb az ilyet teljes pompájában és illatozásában elfogni, mert aztán – azt tapasztalom –, hamar elszáll. Legalábbis mindenképpen veszít a bájából.

Könyvtárban voltam. Biciklivel érkeztem, könnyedén, jól éreztem magam a bőrömben. Épp azon tanakodtam kifelé jövet, hogy fagyizom egyet. A kinti látvány, pontosabban az ég sokatmondó üzenete gyorsan lefújta ezt a kezdeményezést. Döbbenetes volt, pár percen belül egészen fantasztikus módon látszott, ahogyan a hegy felől jön az eső. Elképesztő volt! Örültem, hogy ilyen szemfüles vagyok, előkaptam a kabátom, feltettem a táskámra is a saját kis esőköpenyét, és vígan haladtam egy kiszemelt fedett hely felé. Pont mikor odaértem, akkor kezdtem érezni a cseppeket. Tökéletes időzítés. Illetve az lett volna, ha meglepszem ennyivel, amit nem tettem. Ó – gondoltam én –, simán tovább tekerek, ez nem nagy eső. Persze, amíg ezt eldöntöttem és újra nyeregbe ültem, addig nem is volt az. Viszont pillanatokon belül megmutatta, hogy itt most nagyon is ő az úr. Erre lehet bátran azt mondani, hogy ömlött az eső. Meg hogy lezúdult az ég. Beálltam a kapu alá a biciklimmel, és mosolyogni kezdtem a teljesen elázott cipőmben lévő kisujjamtól a fejem búbjáig. Muris egy helyzet volt. De még korántsem ez volt a csúcspont. Társaságom is akadt közben, ők már kevésbé örültek a mennyei áldásnak. Sőt,

kifejezetten bosszantotta őket. Mennyire nem éri meg idegeskedni! Attól nem fog elállni, ráadásul meg sem lehet száradni, bármennyire cifrán szitkozódik is az ember. Én maradtam annál, hogy „boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon”. Rövid időn belül olyan szinten ömlött az utcán a víz, hogy fel kellett állnom az egyik lábammal a kapura, a másikat pedig jobb híján a biciklimre tettem. És akkor onnan nézelődtem, tűnődtem a természet erején, intettem az autóknak, hogy légy szíves lassítsatok, hallgattam a tengerzúgásnak is beillő morajlást, amit a kissé átváltozott utca adott. A csúcs az volt, mikor egy kuka száguldott lefelé, amivel így szembe találta magát egy terepjárószerű hatalmas járgány, és megfutamodva elkezdett tolatni, miközben a kuka támadóan közeledett felé. Ha jól emlékszem, itt már hangosan nevettem. Mosolyogtam az Úrra, és igazán nagyon hálás voltam Neki, hogy ilyen jó mulatságot rakott össze nekem.

folyt. a köv. oldalon

Zarándoklat Sopron – Óbudavár

Tilmann atya az örömről

Egy kis időzés és mosolygás után csendesedni látszott az eső, így folytattam az utamat. Beugrottam az Irgalmasok templomába. Igazából oda tartottam előtte is, gondolva, hogy igazán kijár egy kitüntetett idő a Jóistennek és nekem. Persze a zivatar okozta újratervezés következményeként ez a kitüntetett idő kezdetét vette már ott, a kapualjban. De azért jó volt beülni kicsit az Ő Házába. És lám, mikor kijöttem onnan, a nap is kisütött (na jó, már előtte is elővillant a felhők közül, igaz).

Közös kalandunkat lezárandó megszavaztam magunknak azt a fagyit. Mert lehet ilyet is: fagyaltozni az Úrral. Miért ne? Biztosan Ő is csípi a karamellás önteteket. Legalábbis remélem, mert olyat kértem. Még a könyvtár felé azon gondolkodtam, hogy mi is az az örömvadászat. Tényleg vadászni kéne? Vagy csak nyitottnak lenni? Talán valóban kell, hogy legyen benne akarás is. De ebben sokat lehet fejlődni. Mindenesetre azt hiszem, a ma délutáni vadászatom meglehetősen sikeres volt. Hála Istennek!

2014. július 23

Jelenlegi számunk házigazdája a **Soproni Régió** volt, köszönjük a munkájukat!

Őket a **Pécsi Régió** követi.

A következő Oázis központi témája: **Ne féljete!**

Lapárta: **2014. november 30.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2014. október, XXIV. évf. 3. (75.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Bodó Rita, Bogdányi Boróka, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Edöcsény Levente és Márta, Fehér Zoli és Marika, Geiger Andris és Reni, Gyuk Csenge, Ház Gergely és Lujzi, Horváth Tamás és Klára, Kaposi Andi és Laci, Kiss Ádám, Kovács Filó, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari András és Rita, Oláh Gyöngyvér, Palásthy Gergely, Pelle Tomi és Ági, Rákóczy Laci és Magdi, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildi, Tóthné dr. Udvardi Katalin, Oszvald Ferenc, Oszváriné Ramocsai Imri, Szabó Ildikó, Varga Erika, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, közösségünk tagjai és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- fotók: Domonkos Levente, Lőw Julianna, közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Csaba és Erika • Nyomás: ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Ha a családjunkra tekintünk, ahol természetes, otthonos az öröm, felmerülhet egy gyakorlati kérdés. Az öröm ingadozó hangulat, könnyen elromolhat. Mit tehetünk, hogy tartósítsuk?

Szükségünk van egy világos képre arról, milyen számunkra az öröm családja!

Ha a derű elhalványodik, akkor szeretnénk, hogy visszatérjen. Lehet, hogy fáj és munkával jár, de az öröm vissza tud térni. Próbálja ki!

Pl. ha az egyik gyermek bosszantja, az öröm egyszerűen elpárolog. Ilyenkor forduljon teljesen a gyermeke felé és szeresse! Érezni fogja, ahogy az öröm visszatér. Vagy a társa bosszantja: ezt is rosszul csinálta, azt is rosszul tette, és hozzá milyen pofákat vág!... Nem lehet vele beszélni! Mindig igaza van! És az öröm semmivé foszlik. Schönstatti utunk az, hogy mégis szeretjük őt. Ebben a bosszantó, feszült állapotban is.

Próbálja meg: szeressen egy olyan embert, aki barátságatlan, mogorva. Ilyenkor mosolyogni kell – nem is lehet másképp –, s az öröm visszatér. Ha valakinek mindig igaza van, az már nem öröm. De azt a valakit szeretni kell! Nem hangosan, de magamban így imádkozom: „Jóisten, ő egy kis buta, de szeretem őt!” Szeretni annyit jelent, hogy újra megteremtsem a derűt.

Nagy nehézségeink vannak a feladattainkban? Akkor is egyszerűen csak szeretjük egymást. Ez azt jelenti, hogy történhet bármi, mi egymásért vagyunk.

Ekkor az öröm lesz az úr, nem pedig a nehézség.

Gondot okoz a bennünket körülvevő világ. Nem tudjuk, hogyan alakul a gazdasági élet, az egyház ügyei. De szeretjük a népünket, a hazánkat, és az öröm visszatér. Szeretjük gondokkal, hibákkal küszködő egyházunkat, és a derű lesz az úr. Egyszerűen szeretünk, és akkor az öröm köztünk lakozik, bennünk növekszik! Ez a mi schönstatti utunk.

Kentenich atyára Dachauban egyszer ráordított egy SS őr. Másnap életrajzokat kellett írniuk, és ez a tiszt az emberek válla fölött nézte, mit írnak. Kentenich atya, mikor hozzá ért a katona, megkérdezte tőle: „Miért ordított tegnap annyira?” Erre a férfi félrehívta Kentenich atyát, és elmesélte neki az élettörténetét. Ha valaki érzi, hogy szeretik, öröm járja át a szívét. Persze az örömnek ez egy különleges útja volt. A SS tiszt azt érezhette: „van itt valaki, aki nem vet meg engem”.

Szeretni annyit jelent, hogy újra meg tudom teremteni az öröm légkörét. Nehézségünk, hogy gyakran azt akarjuk, nekünk legyen igazunk, és ehhez ragaszkodunk. De a szeretet néha erősebb, mint az ember igaza!

Hogyan lehet ezt megvalósítani? Nézzünk egy példát! Bejön a férjem, és az új, fehér padlószőnyegen végigmegy a cementes cipőjével. Tudom, mennyi munkával jár ez megint. Kezdődik a vita. Ezáltal nem fog eltűnni a folt a szőnyegről, de ha egyszer nekem van igaza!

zam! A férjem védekezik, ő úgy érzi, neki van igaza. A kosz még mindig ott van a szőnyegen. Az öröm meg sehol, messze szállt. Mit tehetünk? Például a férj azt, hogy nem törődik az igazával, amikor a feleség ezt mondja neki: „Milyen piszkot csináltál!” Ezt feleli: „Ne haragudj, szeretlek!” De lehet úgy is, hogy a feleség enged. Lehetőséget ad a férjének arra, hogy letisztítsa a cipőjét, és közben derűsen beszél hozzá. Érezteti vele, hogy szereti, és ezzel mozgatja a világot, az úr pedig így az öröm lesz! A foltot akár együtt is feltisztíthatják, nem ez a lényeg. Konfliktushelyzetben is szeretünk, és akkor a derű győz.

Gyakran veszekszünk és harcolunk az igazságért. Ez nem jó. Ha egy órán keresztül vitatkozunk egymással, akkor sem leszünk okosabbak. Ha valakit szeretek, akkor gyakran engedek. De az igazság az igazság marad! A belső magatartás így néz ki: „Igazam van, de szeretlek. Ezért nem harcolok most, hanem csak szeretlek, a szeretetben találkozunk egymással, és akkor megtaláljuk együtt, hogy mi a helyes.” Ebben egy különleges kegyelmet kaptak a magyarok. A személyes kapcsolatokban erősek. A németek egyre jobb és jobb utakat, autókat stb. tudnak építeni. A magyarok pedig egyre jobb kapcsolatokat tudnak kialakítani emberek között. Ha én a magyar állam lennék, és ki kellene építenem a telefonhálózatot, akkor biztosan német mérnököket hívnék, de ha a német állam lennék és a szívek közötti hálózatot kéne

kiépítenem, akkor magyarokat bíznék meg. Németországban, amikor elkezdtem dolgozni mint a Schönstatt Mozgalom vezetője, azt mondta valaki: „Őn így beszél, de mi itt nem így beszélünk!” Ebben a megjegyzésben a csodálatnak és a bosszankodásnak a keveréke volt.

Az a feladatunk, hogy örömet hordozzunk! A módszer abban áll, hogy ha valamilyen nehézség ránehezedik a légkörre, akkor szeretünk. Ez akkor is érvényes, ha magunkban vagyunk, és csalódottak vagyunk. Ez a magyarokkal gyakran megtörténik. Sírva vigad a magyar. „Szomorú a szívem, jaj de fáj...!” S akkor szomorúak vagyunk. Az elején még tudtuk, miért keseregtünk, de aztán elfelejtettük, és akkor már csak szomorkodunk. Hogyan lehet ebből a lelki állapotból kiutat találni? Úgy, hogy szeretünk. Akkor az öröm visszatér.

Nem szabad egyedül maradni és magányos szomorúságba burkolózni! Oda kell fordulni a másikkal, és azt mondani neki, hogy szeretlek! Nem a veszekedésről beszélek most, hanem arról, amikor egyszerűen mélységes szomorúság nehezedik a lelkünkre. Lehet, hogy van valami, ami kiváltotta a szomorúságunkat, de az igazi ok magunk vagyunk.

Egyszer régen – a történet szerint – a Jóisten látni akarta, milyenek az általa teremtett emberek, ezért lement a Földre. Látta a boldog embereket, akik dolgoztak. Ment tovább, és meglátott valakit, aki ült és sírt. Megkérdezte tő-

Hogyan lehetünk úrrá a szomorúságunkon? Nem beszélünk róla, inkább szeretünk valakit.

le: „Miért sírsz?” – „Mert sváb vagyok” – felelte. Erre a Jóisten mellé ült és sírt vele. Ez a magyarokra is igaz.

Hogyan lehetünk úrrá a szomorúságunkon? Nem beszélünk róla, inkább szeretünk valakit. A szeretet az eszközünk arra, hogy visszanyerjük az örömet. Ez a derű azonban lehet nagyon csendes is. Pl. „Örülök, hogy vagy nekem!” Hagyják a többi embert harcolni! Mi, schönstattiak, nem csatázunk, hanem szeretünk. Ez a mód természetesen a mi belső küzdelmes utunk.

Ha valamit el akarunk érni, akkor sokkal többet érhetünk el, ha szeretünk. Egy jó szóval többet érhetek el, mint szidással, veszekedéssel. Pl. ha a főnökömmel beszélek és fizetésemelést szeretnék, akkor felvilágosíthatom, hogy milyen tehetségtelen igazgató, mert egy ilyen jó munkatársát, mint én vagyok, ilyen rosszul fizet, fenyegetőzhetek felmondással. De gondoskodhatok arról is, hogy az igazgatóm szeressen. Úgy, hogy szeretem őt. Persze ezt másképp fejezem ki, mint a feleségemnek. Észre kell vennem, miben jó. Ezért becsülnöm kell, s ennek mentén kialakul köztünk egy légkör, amiben tudunk egymással beszélni. Istennel beszélek a főnökömről, a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe áldozatot ajánlkozok, és ha ezután beszélek vele, akkor mint ember az emberhez szólok. Nem kényszerítem ki a jogaimat, hanem megnyerem a szívét. Így jutottak a magyarok pénzhez a kommunista rendszer idején is: egyszerűen összebarátkoztak nagy hatalmú politikusokkal, és éreztették velük, hogy kedvelik őket. Ezek a politikusok jól érezték itt magukat. Persze ettek is együtt, de nem ez a fon-

tos. A döntő a légkör volt. Az idegenek érezték, hogy befogadták, elfogadták őket. És akkor pénzt adtak az államnak. Érdekes, ugye?

Ez az utunk, barátaim! Ha el akarunk érni valamit, akkor meg kell nyernünk a szíveket. Ebben sérülhetünk is, hiszen a szeretetet vissza is lehet utasítani, mint egy tárgyilagos érvet. Jó azonban tudni, hogy általában többet lehet elérni, ha egy embert megnyerünk. Öröm ott jön létre, ahol egy nehéz helyzetben újra és újra szeretünk.

Milyen élethelyzetekben veszítem el az örömet? Hogyan reagálok erre?

Ha hallok egy hírt, ami fáj nekem, akkor a politikust nem ölelhetem át, de a házastársamat, aki ott van mellettem és elérhető, igen! Őt szeretethetem! Ezt kell megpróbálnunk, gyakorolnunk. Ne engedjük az örömet elköltözni otthonunkból!

Váratlan ajándék

Mindig is nagy családot szeretünk volna a férjemmel. Mindkettőnknek több testvére van, nagycsaládból származunk. Ezért is lepett meg bennünket, amikor harmadik gyermekünket várva megkérdezték anyósomék, hogy „ugye, akkor most már leálltok!”

Hideg zuhanyként ért bennünket a kérdés. Nem kábítószer-, vagy alkoholfüggők voltunk, amiről le kellett volna állnunk... Boldogok voltunk, mert végre, két fiú után hön áhított kislányunkat vártuk.

Aztán szépen teltek a hetek, hónapok, és megszületett az első lány kisunoka, aki persze rögtön meglágyította a nagyszülők szívét, és apósom könnyes szemmel köszönte meg Őt az első kórházi látogatás alkalmával. Hiába él rengeteg nagycsaládos a városunkban, azért mindig kaptunk epés megjegyzést, hogy milyen felelőtlenek vagyunk, hogy mertünk három gyereket vállalni „ebben a mai világban”. „Olyan szép kislány, de azért nekem nem kéne” – ilyen, s efféle bókákat záporoztattak felénk az anyukák a játszótéren.

Három gyermekkel úgy éreztük, kerek lett a családuknak. Tündérként már hároméves is elmúlt, amikor először a férjem merete kimondani a vágyát, hogy milyen jó lenne még egy kislány. Én nem éreztem, hogy újra vágnék kisbabára. Hiszen végre, hosszú évek után újra átaludhattam az éjszakákat, már nem kellett pelenkáznom, és néha csinálhat-

tunk gyerek nélküli programokat is. De belül azért mindig motoszkált bennem férjem mondata. Elkezdünk hát azért imádkozni, mutassa meg a Jóisten, milyen jövőt szán nekünk. A „Kockáztatni bátor” kilencedet kezdtük imádkozni Kentenich atyával. Ekkor egy 50 m²-es panellakásban laktunk, elég szűkösön voltunk, anyagi tekintetben pedig nem álltunk túl fényesen. Szent Józsefet folyamatosan ostromoltuk, járjon közbe értünk, és néha csüggedten, néha elkeseredve kerestük azt a házat, amelyet a Jóisten nekünk gondolt ki. Tilmann atyának az a mondása tartotta bennünk a lelket, hogy „minden schönstatti családnak JÁR egy családi ház”. Aztán pünkösdkor azt a megerősítést éreztem a lelkemben, hogy ha merjük vállalni a negyedik gyermekünket, akkor, mire ő megszületik, lesz házuk. Ettől aztán elszállt minden félelmem, és teljesen a Jóistenre tudtam bízni az életünket. Novemberben megfogant következő gyermekünk. Kavarogtak bennünk az érzések. Boldogok voltunk, hogy újra egy kisbabával ajándékoz meg bennünket a Jóisten, és közben féltünk attól, mit fognak szólni a nagyszülők, a családtagok, és milyen „kedvességeket” kapunk a környezetünktől. Augusztusra vártuk a babánkat, akiről időközben kiderült, hogy kislány! Így beteljesedni látszott férjem vágya még egy kislány után, és végre májusban rátaláltunk arra a házra, amelybe rögtön beleszerettünk. Olyan ház volt, olyan környezetben, amilyenre

mindig is vágytunk. Nagy kert rengeteg gyümölcsfával, szuper környezetben, nem messze az erdőtől. És a mi szűkös anyagi lehetőségeinkből meg is tudtuk venni. Hihetetlen öröm és hála volt bennünk, hogy a Jóisten ennyire erősen éreztette velünk gondoskodását. Nem véletlenül adta pünkösdkor azt a megerősítést! Júniusban mienk lett a ház, még mielőtt negyedik gyermekünk megszületett! Ha a Jóisten megígér valamit, akkor azt be is tartja! Igaz, hogy felújításra, átépítésre, befejezésre várt, de a mienk volt, és volt reményünk, hogy nem kell túl sokáig négy gyerekkel az 50 m²-en szűkösködnünk. Gyönyörű kisbabánknak nagyon örültünk, aki teljesen elbűvölte kiskamasz bátyjait is és az egész családot. Tíz hónapos volt, amikor kiderült, hogy újra babát várok. Teljesen összetörttem. Lelkiismeret-furdalás gyötört amiatt, hogy olyan keveset voltam még csak a legkisebbel. Hogyan fogok tudni még egy picit igazán szeretni, hogy fogok bírni az „egyik pici, másik kicsi”-vel? A nagyokat iskolába kell hordanom, velük is elég időt szeretnék tölteni, elég figyelmet fordítani rájuk. Alkalmatlannak éreztem magam erre a feladatra. Persze a Jóisten jól kitalálta azt, hogy miért is olyan hosszú a várandósság. Volt időnk feldolgozni a lelki nehézségeinket, felkészülni az újabb babára, és elfogadni őt isteni ajándéknak. Nem telt el túl hosszú idő, és már örömmel tudtuk ötödik gyermekünket is várni. Persze gyomorgörcsrel jelentettük be őt, és ez alkalommal sem maradtak el az ilyen-olyan megjegyzések. Próbáltuk ezeket nem mélyen be-

gedni a lelkünkbe, de ennek ellenére nagyon fájtak. Miért nem lehet örömmel fogadni a babánkat, miért kell mások véleménye miatt nekünk rosszul érezni magunkat, mert a Jóisten ránk bíz még egy gyermeket? Sokszor eszembe jutott az, hogy biztos megint valami nagy ajándékkal fog meglepni bennünket a Teremtő, amiért igent tudtunk mondani a felkérésére. És tényleg hatalmas és gyönyörű ajándékot kaptunk egy kicsi lány személyében. Türelmes, nyugodt, kiegyensúlyozott, mindig vidám és mosolygós, elképesztően alkalmazkodó volt

az első pillanatoktól kezdve. Nem beszélve arról, hogy a születése is hihetetlen, csodálatos élmény volt. Persze azért akadtak nehézségek bőven, pl. két kocsi mentünk mindenhova, mert nem volt kisbuszunk, de örültünk, boldogok voltunk, hogy az ő szülei lehetünk és szerethetjük őt is.

Alig telt el egy pár év, amikor már lányaink mondogatni kezdték, hogy jó lenne még egy öcsike is. Na ne! – erről hallani sem akartunk. NEM, úgyse lesz

már több tesótok – reméltük. „Tizensok” év után végre elmehettünk kettesben egy hétvégére, olyan jó volt, hogy mindenki önjáró, nem kell cipelni, pelusozni, fürdetni. Megint aludtunk éjszaka, a kicsik is elmentek oviba, így délelőttönként csend volt itthon, és el tudtam vállalni egy fél-állást, ami nagy örömet okozott. Aztán tavaly karácsonykor a Jóisten meglepetéssel készült. Azok a bizonyos, jól ismert, félremagyarázhatatlan émelegések, rosszulletek kísérték a napjaimat. Az első pillanattól kezdve biztos voltam benne, hogy mi a helyzet. „Istene, mit vársz tőlünk? Miért kéred, hogy fogadjunk el még egy babuskát? Milyen feladatra hívsz bennünket? Megtettük, amit megkövetelt a haza (lehet, hogy többet is adtunk már:))...”

Biztos, ami biztos alapon csináltam egy tesztet is. Remegett kezem, lábam. Ennél sötétebb két csík nem is lehetett volna. „Oké, akkor hat gyermekünk lesz, ha Te ezt kéred tőlünk! De, még el kell mondanom a férjemnek is...”. Szegénykémnek az arcáról lefagyott a mosoly. Láttam, hogy a kétségbeesés, a féltés a hatalmába keríti. Egész este szótlan volt. Emésztette a hallottakat. Meg kellett barátkoznia a gondolattal, hogy még egy aprócska baba érkezik hozzánk, a rengeteg tennivalójával, nehézségeivel, feladataival. „Most kezdődik megint minden előlről!”

Neki mint családfőnek, családfenntartónak teljesen más aggályai voltak, mint

nekem. Én már ekkor szeretni tudtam a mi picikénket, aki a mi nehéz időszakunk után az újra egymásra találásunk és szerelmünk gyümölcse. Másnap, amikor hazajött a munkából, szorosan átölelt, a vacsoránál sóhajtott egy nagyot, aztán rám mosolygott. Láttam, hogy kezd az a nagy aggodalom kicsit megtörni, és már az öröm kicsi szikrája is felcsillan a lelkében. De még hátra volt a gyomorgörcsös bejelentések, fejmosások, megjegyzések sorozata. Volt, akitől azt kaptuk, hogy „mindenki úgy rontja el az életét, ahogy akarja”. Szörnyű volt ilyeneket hallani, főleg, hogy ezt a mi kicsikénkre értették. Egy baba hogyan lehet az életünk elrontója???

Amikor gyermekeinknek bejelentettük, hogy kistesójuk fog születni, volt, amelyik azt mondta, hogy „de jó, mert hatan a legjobb lenni!” Ilyen szeretetben, örömben tudtuk várni a mi kisbabánkat. A gyerekek férjemmel egyetemben állandóan simogatták a pocakomat, énekeltek neki, beszéltek hozzá, folyamatosan gondoskodtak rólam. Amikor megtudtuk, hogy tényleg öcsikét várunk, repdestünk az örömtől.

Nagy vágyam volt, hogy Szűzanyánk égi születésnapján szülessen meg a mi kisbabánk, noha ez a kiírt időpont előtt volt több mint két héttel. Az orvos nagy-nak látta Őt, így nem is lett volt baj, ha előbb érkezik. Augusztus 14-én délután még ctg-re mentem. Nem volt semmi előjele annak, hogy esetleg másnapra

Biztos, ami biztos alapon csináltam egy tesztet is. Remegett kezem, lábam. Ennél sötétebb két csík nem is lehetett volna.

baba lesz. Most is, mint annyiszor az életünkben, megtapasztaltuk, hogy a Jóisten állandóan lesi és várja a vágyainkat. Este nyolc óra körül elkezdett szivárogni a magzatvíz. Annyira izgatott lettem! Olyan nagyon vágytam már arra, hogy a karjaimban tarthassam, magamhoz ölelhessem és megpusztilgathassam a kisfiunkat, azt a drága ajándékot, akit a Mennyei Atya gondolt ki nekünk! Másnap hajnalban született meg, éppen Nagyboldogasszony napján! Amikor csupasz, meleg kis testét a hasamra tettem, hatalmas öröm borított be. Potyogtak a könnyeim és végtelenül hálás voltam. Éreztem, hogy ott van velünk Mária mint égi édesanya, az Ő szent Fiával és tisztaságos jegyesével, akit kisbabánk védőszentjéül választottunk. Akkor, ott a szülőszobán összeért a föld és az ég...

És most, karjaimban tartva kicsi fiunkat, végignézek gyermekeinken, akik

Sebek és gyógyulások

Julival, egy négygyermekes édesanyával Nyugat-Magyarország egyik kisvárosában ismerkedtem meg. Nagyon megfogott, amikor arról a felismeréséről mesélt, hogy a gyermekeinkkel kapcsolatos problémáinknak sokszor a saját szüleinkkel kapcsolatos elakadásaink az okai. Megkértem, hogy mesélje el az Oázis olvasóinak azt a szép történetet, ahogyan az anyasága örömet adó hivatássá vált a számára.

annyira szépek, értelmesek, vidámak és kedvesek (azért nekünk is vannak nehézségeink), olyan hálás vagyok a Jóistennek, hogy nem nekünk kell az életünket irányítani, hanem teljesen Rá bízhatjuk magunkat, mert Ő tudja csak igazán, hogy mi szolgál a mi épülésünkre és mi szükséges az üdvösségünkhöz. Egy évvel ezelőtt el nem tudtam képzelni, hogy újra nyitott lesz a szívem egy újabb gyermek fogadására, most pedig el nem tudnám képzelni az életünket nélküle. A saját erőnkéből, bátorságunkból soha nem mertünk volna hat gyermeket vállalni, annak ellenére sem, hogy nagycsaládot terveztünk. Tudtuk mindig, hogy nem szabad mások véleménye szerint alakítanunk az életünket, de olyan nehéz nem meghallani a megjegyzéseket, nem észrevenni a bámuló szemeket!

Hogy miért írtam le a történetünket? Tanúságképpen, hogy merjük átadni az életünket a Jóistennek!

Hogyan alakult a szüleiddel való kapcsolatod?

Mindig is tiszteltem a szüleimet, ezt megtanították nekem azzal, ahogy a saját szüleikkel bántak. Az alap, hogy tiszteltem őket, hisz tőlük kaptam az életet, sosem hiányzott.

Ők az előző rendszer kiszolgálói voltak, de én a gimnázium végén megtértem. Utólag úgy érzem, hogy tizennyolc éves koromig ugyan léteztem, de nem

voltam tudatomnál, nem éreztem, hogy vagyok. Motoszkált bennem, hogy valami nem stimmel. Én hiszek Istenben, nekem ez az utam, megyek a magam útján, a szüleim nem állíthatnak meg. Ekkor már iszonyatosan haragudtam rájuk, de nem tudtam, miért.

A férjemmel a gimnázium óta ismerjük egymást, főiskola után össze is házasodtunk. A házasságra készülve pl. a jegyesoktatáson sok minden új volt nekem. Akkor hallottam először, hogy a bölcsőde, óvoda nem jó, és akkor döbentem rá, hogy én tulajdonképpen egy „intézménygyerek” vagyok. Rengeteget sírtam, hogy hogy lehet nekem ilyen anyám. Mélységes harag gyűlt bennem, hogy én hogy leszek így jó anyuka, amikor nekem ilyen „lepasszolás” szüleim voltak. Családalapításra készültem, és rá kellett döbennem arra, hogy nincsenek alapjaim, nem kaptam gyökereket. Akarom a jót, nagyon szeretném, de nincs miből. És eljött az életemben az a pillanat, amikor feltettem a kérdést: jó, tisztelem őket, de mit kezdjek velük? Ők a szüleim, én a gyerekük. Na és? Húszévesen kezdtem kérdezősködni anyuék múltjáról, szüleiről, gyerekkorá-

ról. „Anyu, Te ki vagy?” Még a nagynénémet is „kifaggattam”. Tudatosan kerestem bennük a jó tulajdonságokat, de ez nem nagyon ment.

Ezek persze jórészt érzések voltak, amiket akkor még nem tudtam megfogalmazni, csak egy belső feszültséget éreztem, azt, hogy egy vulkán van bennem. És ebben az állapotban évekig benne lehet ragadni, ahogy benne is ragadtam majdnem hét évig.

Az esküvőnk után sorra születtek a gyermekeink. Tudtam és éreztem, hogy a saját szüleimmel szembeni negatív érzések gátolják bennem a gyerekeimmel való kapcsolatot is. Görcsös szülő voltam, tele feszültséggel.

Mit tudtál kezdeni ezzel az évekig benned gomolygó haraggal?

Már a negyedik gyermekünket vártam, amikor egy barátomhoz mentem látogatóba, akivel már rég nem láttuk egymást. Ahogy beszélgettünk, az egyik mondata indított el a gyógyulás útján (tipikusan Isten küld ilyen mondatokat): „Ne haragudj ennyire a szüleidre, mert ez nagyon legátol téged. Bocsáss meg nekik!”

Ettől kezdve ez lüktetett a fejemben, és keményen elkezdett dolgozni bennem. Ez kifejezetten fájdalmas volt, nem is tudtam vele mit kezdeni. Imádkoztam, emlékszem, hogy hányszor ajánlottam fel ezt az egészet a misén, hogy végre le tudjam tenni. Ez kb. egy évbe telt, és ha belegondolok, a negyedik gyerekünk születése után oldódtam csak fel, azóta vagyok (elég) jó anya, és azóta jó anyának lenni.

Közben Anyu hozzáállása mit sem változott: „Minek annyi gyerek? Nem

kell a gyés, minél hamarabb menj vissza a munkába.” És a kérdéseimre – hogy „miért jó nekem, hogy ő az anyám?!”, „miért vagyunk egymásnak?” – még mindig nem volt válaszom.

Ahogy Placid atyára rászakadt a gulágon a felismerés, hogy mit keres ő itt, úgy értettem meg én is egyik pillanatról a másikra, hogy mi a feladatom. Azóta van egy fajta küldetéstudatom. Felismertem, hogy a szüleim megszülettek minket a húgommal, gondoskodtak rólunk fizikailag és anyagilag, de tulajdonképpen nem tudtak velünk mit kezdeni. Az anyukám nem volt a szó legszebb értelmében az édesanyám. Engednem kell neki most, hogy az anyukám legyen, hogy utólag megérezze, milyen édesanyának lenni, tanuljon meg engem jól szeretni. Nagyon lassan javulni kezdett a kapcsolatunk, ami még ma is tart, és még mindig nem ideális. Bár már sajnálja, hogy neki nincs emléke arról, ahogy mi felnőttünk. Már szeret beszélgetni, de még ott tartunk, ahol kb. tízéves korban kellett volna.

És mi az, amit a saját gyermekeid kapcsolatán értettél meg?

Másik állandó fájdalom volt, hogy nekem csak egy lányom van. Ez hogy lehet? Ilyen nem létezik! Nem értettem. Annyira ragaszkodtam a saját elképzelésemhez, ahogy én sok lány anyukájaként láttam magam. Persze lehetnek fiaim is, na de csak egy lány? Görcsösen nem értettem. És a lányom annyira különbözik tőlem! Nagyon nem olyan, mint én, szinte idegen. Tudtam, hogy így nem tudok anyaként élni, egyre mélyebbre kerültem a saját gödrömben. Istenre is haragudtam: Miért sújtasz engem kétszer?

És megint vissza kellett nyúlnom a saját gyerekkoromhoz. Nem Veronikával van bajom! Hanem gyerekként túl sokszor éltem meg azt, hogy anyu engem nem ért meg. Mintha marslakó lennék a saját családomban. Aztán rádöbentem, hogy ezúttal az a feladat, hogy anyukám másságát fogadjam el végre.

Azt éreztem, hogy nem tudom megcsinálni. Hogy fogadjam el azt, akiről most jöttem rá, hogy nem tudom elfogadni??? És elkezdtem kérni, hogy mivel én nem tudom ezt megtenni, kaphassam meg. Rengeteget segített nekem ebben Mária. Hisz ki segíthetne a leghatékonyabban az édesanyámmal való kapcsolatomban, mint az Égi Édesanyám? Mondtam a rózsafüzéreket.

És megkaptam: meg tudott dobanni a szívem. A bibliai kőszív helyett hússzív „történetet” én így éltem meg.

Veronika abszolút üzenet nekem. Minden bennem rosszul beidegződött dolgot, amit anyutól hoztam, és zsigerből viszek tovább, Veronika egyszerűen leállít, pusztán azzal, hogy másképp reagál. Kizökkent, kontroll alatt tart, szembesít magammal. És ez jó. Már nem tragédia az ő mássága, már sokszor meg tudom élni hálával.

Talán így tudnám összefoglalni: ahol sebek vannak, ott vannak nagy gyógyulások is. Egy gennyes sebet iszonyatosan ki kell tisztítani, ami csíp és fáj. De meg kell csinálni, mert különben elüszkösödik és le kell vágni.

Nézőpontváltás

Egy baleset mindig derült égből vilámcsapás. Elterveztük a napunkat, feladataink, kötelezettségeink vannak, és irgalmatlanul keresztülhúzza a számításainkat. És még jó, ha ez a legnagyobb baj, hiszen fájdalmaink vannak, akár hosszú távú vagy marandó sérüléseink lehetnek. És félünk, kellemetlen beavatkozásnak, hosszú gyógyulásnak nézünk-e elébe, mi lesz ezután, mi vár ránk, mit és hogyan kell újratervezni.

A napokban épp ezt élte meg anyósom. Reggel a telekre utaztak, mikor az úton egy nagy építkezés mellett elesett, és szilánkosra tört a karja. Az egyik budapesti kórház lepukkant traumatológiáján várakozunk kb. 20 másik sérülttel együtt. Egyetlen doktor látja el az összes beteget. Lassan szólítgatják őket. Néhányan beszélgetnek egymással, többnyire az állapotukról panaszkodnak vagy a magyar egészségügyet szidják, vagy a mobilon dől belőlük a – jogos – keserűség.

Váratlan esemény történik, ami felborolja az amúgy sem derűs kedélyeket: az orvos gondterhelten, sietős léptekkel távozik a rendelőből. A várakozók bösz találgatásokba kezdenek, vajon hova mehetett. Ahogy telik az idő, egyre aktívabb a fantáziájuk. Élénk társasági élet kezdődik:

– Biztosan a büfébe rohant, nagyon feszült lehet, bedob egy pofa sört (ennek apropóján folyik az eszmecsere arról, hogy az orvosok zöme alkoholista, erről a betegek is tehetnek, mert sokan piát adnak, no és sok a stressz...).

– Lehet, hogy hívta a szeretője (ez témát ad annak kitérgetésére, hogy az ügyeletekben éjjel a nővérekkel hancúroznak, vagy Uram bocsá', a csinosabb betegekkel, akik szerintük megzavarodnak a fehér köpenyért, vagy a kísértés).

– Kiment az udvarra cigarettázni. (Megvitatják pro és kontra a cigaretta-STOP hatásait, diszkriminatív-e ez a bagósokra nézve, több idő a cigarettázás, mint mikor az irodában teheték, sokan tudnak kikapukat, amivel ezt a rendeletet ki lehet játszani, és példákat, mikor valaki ezt megszegte és nem volt következménye.)

Mikor az orvos visszaér, a váró mint egy felbolydult méhkas, de mégis megkönnyebbülnek egy kicsit, legalább tudják, hogy bár lassan, de halad a sor. Vizsgálat után a röntgen gyorsan megvan, egy másik vizsgálóban viszont újra kell várni ugyanerre az orvosra, hogy kiértékelje a leletet, és eldöntse, kell-e műteni. Itt is csak ő rendel. Már csak néhányan vannak előttünk, talán délután háromra sora kerülünk, reggel óta tart már a tortúra.

Egyszer csak újra nyílik az ajtó, az orvos ismét kiviharzik. Megint várunk. Megint több mint egy órája, hogy elment. Iszonyatos feszültség. A sebek, a törések fájnak. A váratlan baleset miatt a betegek többsége nem készült étellel, az idősek cukra leesik, büfé csak távol van, félnek is elmenni, nehogy épp akkor szólítsák őket.

Anyóssal beszélgetek. Mesélem neki, hogy férjem (az ő fia) is sokszor jár

hasonló cipőben rendeléskor. Mivel kevés az orvos, ha ő az osztályon az ügyeletes és beteget hoz a mentő, neki kell felvennie akkor is, ha rendel, el kell mennie a másik épületbe, és emiatt csúszik minden.

Mikor az orvos visszajön, nem tud bemenni a kötözőbe, mert a gipszelős fiú egy pillanatra kiment. Megáll az ajtóban, fejét fásultan a falhoz támasztja. Anyósom kedvesen megszólítja:

– Milyen nehéz lehet, hogy ilyen sokat rángatják el a rendelésről, és mindenkit Önnek egyedül kell ellátnia.

– Hát bizony, nagyon kevesen vagyunk orvosok, de kevés az asszisztens, a kisegítő személyzet is, aki megkönnyítené a munkánkat. Az előbb is egy súlyos combsérülést kellett megműtenem, azért rohantam el.

Anyósom megkérdezi: – És hogy bírja ezt?

– Nehezen. Este, ha hazaérek, sokszor ruhástul leroskadok a fotelba. Van, hogy éjfél után arra riadok fel, hogy el ne késsek a kórházból. Akkor veszem észre, hogy le sem feküdtem. Akkor lezuhanyozom, és úgy dőlök ágyba.

Erre megjön a kötöző fiú, folytatódik a rendelés. A váróban hirtelen beállt a csend. Egy idős asszony halkán megjegyzi: – Csodálom ezt az embert. Hogy lehet így élni!?

A másik: – És még arra riad fel, hogy el ne kessen! Szegény, ez borzasztó lehet."

Egy harmadik így folytatta: – Állandóan szidjuk az orvosokat, meg az egészségügyet. Nem csoda, ha egyre kevesebben vannak, és még kevesebben lesznek.

A hangulat a váróban egészen megváltozott, már majdnem szentté avatták a doktort, sőt volt, aki azt mondta:

– Hozzá képest nekünk könnyű, mi ne is panaszkodjunk, mert borzasztó lehet így élni, ilyen felelősséggel, teherrel a vállán nap mint nap.

Mit mond ez a történet? Sok irányba el lehet menni. Gondolkodhatunk azon, hogy soha annyi betegséget nem tudtak meggyógyítani, mint manapság, mégis ma van a legkisebb becsülete az orvosoknak, akik egyre kevesebben vannak és egyre nehezebb körülmények között végzik hivatásukat, ahol ha tévednek, emberi életek forognak kockán. Lehetne azt elemezni, ha a betegek tudták volna, miért távozott váratlanul az orvos, kevésbé lettek volna idegesek, az információ visszatartása komoly feszültséget okozott. De nem ebbe az irányba mennék most el, hanem inkább abba, hogy anyósom kedves, empátikus szavai mint egy meglökött dominó, milyen jó hatású, együtt érző áradatot indítottak el. Az orvos is mosolygósabban folytatta munkáját, és a betegek is sokkal megértőbbek, kedvesebbek lettek. Este 7-kor végeztünk, anyósom átesett egy fájdalmas csont-helyreigazításon, gipszelésen, újabb röntgenen, újabb ellenőrzésen, és az orvost mégis jobban sajnálta, mint magát. Így is lehet.

Vargányás Isten-élmény

Gyermekkoromban nagyszüleimmel, családdal sokat jártuk az erdőt, és erdész nagypapámmal sokszor mentünk gombászni. Nagypapám, mivel reumás beteg lett, két bottal tudott csak járni, úgy is nagyon nehézkesen. Nekem, mint fiú unokájának, botjaival mutogatta, merre menjek, elmondta, hogy hol találok meg egy-egy gombát és melyik mikor terem. Így nagy szeretettel gondolkodom vissza rá, amikor viszont látok az erdőbe ezekre a lelőhelyekre. Idén nyáron volt egy olyan hetem, amikor gyermekeink táborban, mamáknál nyaraltak, feleségem már hajnalban elment dolgozni, így egyedül voltam otthon. Megérlelődött bennem a vágy, milyen jó lenne újból egyet gombászni. Ez időben sok eső esett, majd szél nélküli napsütés követte, ami nyár derekán

soproni tölgyerdőkben ideális időjárás a vargányázáshoz. Az erdőbe ilyenkor már korán napfelkelte után kell menni, hogy a reggeli harmatban megtaláld a sok erdőjáróval együtt a vadon termő gombák királyát, a vargányát.

Egy ilyen reggelen álmosan, de nagy reményekkel telve indultam el otthonról reggel hatkor. Az erdei rétre érve, ahol kocsinkat leraktam, elkezdett esni az eső. Egy tisztáson, tölgyek tövében pár fiatal példányt találtam, de nagyon örültem neki. Boldogan, kicsit átázva, úgy döntöttem, hogy a Mária út környékét elhagyom, és átmegek az út másik oldalára, a több gomba reményében. Közben még jobban eleredt az eső, mégis lelki béke árasztott el, dicsőítettem az Urat, énekkel, imával. A Napfivér, Holdnővér egyik betétdalát énekeltem,

mikor egy útkereszteződéshez értem, aminél az egyik utat belepte az aljnövényzet, elég járhatatlannak látszott, de mintha erre jártam volna már valamikor. Ezt az utat választottam, pedig elég járhatatlannak tűnt. A vizes, magas aljnövényzet között, öreg tölgyek tövében hatalmas vargányákat pillantottam meg, akkorák voltak, hogy a kosaram jó félig meg is telt velük. Nagyon boldognak éreztem magamat, mert a gombát elsősorban nem magunknak, hanem ajándéknak szántam. A régi ösvényen

igazából tudtam, hogy az út visszafelé melyik irányban lehet, de hogy megnyit jöttem, azt csak az idő múlásából tudtam következtetni. Gondoltam, teli kosárral boldogan indulhatok hazafelé. Ekkor nagy meglepetés ért, ösztönösen a válltáskámért nyúltam, de nem találtam. Benne volt a pénztárcám az iratokkal, lakáskulcsom, kocsikulcsom stb., stb. Nagyon megijedtem, amikor belegondoltam, hogyan, mivel fogok hazáérni... Kétségbeesésemben könnyek között védőszentemet, Szent Lászlót kértem, hogy segítsen – én nem szeretnék vizet fakasztani, csak hazáérni.

Atyám, bocsáss meg nekem, bűnösnek, én alapvetően örömet szerettem volna okozni másoknak, látod szerencsétlenségemet, kérlek, segíts... „Csak egy szóval mondd, és meggyógyul a lelkem!” Becsuktam a szememet, és kértem: ve-

zess, Uram! Félelem lett úrrá rajtam, mert úgy éreztem, erre nem is jártam, minden ismeretlen, teli van nagyobb cserjékkel, bokrokkal, amiknek az ágai ráadásul az arcomba csapdostak. De ráhagyatkoztam az Úrra, és csak mentem, mentem. Majd egyszer csak megtaláltam a régi ösvényt, ami az útkereszteződéshez vezetett. Akkor már kezdtem érezni, lehet, hogy itt hagytam el. Igen, egy öreg tölgy mellett a földön, ahol a nagy vargányákat szedtem, megláttam és felszedtem a földről a táskámat. Hálat adtam, imádkoztam, megköszöntem, és újból eszembe jutott: „**Nem vagyok rá méltó, csak egy szóval mondd, és meggyógyul a lelkem!**” Teljesen átszellemülve értem hazá, akinek lehetett, rögtön elmondtam, s most Veletek is szerettem volna megosztani a vargányás Isten-élményemet.

„Amit a Jóisten az egyik kezével elvett, a másikkal visszapótolta”

(Tóthné dr. Udvardi Katalinnal készült riport folytatása)

Az Oázis előző számában olvashattunk Katiról, aki első egyetemi éveiben elvesztette a látását. Megismerhettük az ő küzdelmes, de mégis derűs és nagyszerű életét. Most arról kérdeztük, hogy nem látóként hogyan tudott szembenézni a mindennapi feladatokkal.

„A speciális élethelyzet, amibe az egyetem első éveiben kerültem, speciális megoldásokat is igényelt.” – folytatja az előző számunkban megismert Kati, aki nem látóként is remekül helyt áll először

az egyetemen, majd mint nyelviskola vezető, családanya, barát és számos más feladat megoldója.

„Amikor véglegesen elvesztettem a látásomat, az egyetemi előadásokat egy vonalzó segítségével jegyzeteltem végig. Akkor még nem állt semmiféle technikai eszköz rendelkezésre, hogy ezt bármilyen más módon meg lehessen oldani. Hazaérve édesanyám dolgozott azért, hogy helyt tudjak állni. Leült a régi írógép elé, kezébe vette a jegyzeteimet, és

elkezdte olvasni, amit látott, az én rövidített kis mondatfoszlányaimat. Egy kis töredékről nekem akár három-négy mondat is eszembe jutott, hiszen előtte nem sokkal hallottam az egész előadást, és még a fejemben volt. Ezeket ő mind legépelte.

Az így készült jegyzetek nemcsak engem segítettek a vizsgák idején, hanem több diáktársamat is megörvendeztettem vele, akik egymással versengve kérték ezeket kölcsön tőlem, hiszen ők ilyet nem készítettek. Előfordult az is, hogy az előadást tartó professzor kíváncsi lett arra, hogy mi rögzült az ő gondolataiból. Elismeréssel és elégedetten nyilatkozott az édesanyám segítségével készült jegyzetekről.

Édesapám is rengeteg energiát fektetett abba, hogy el tudjam végezni az egyetemet: az elkészült jegyzeteket felolvasta, és rögzítette egy régi szalagos magnón. Azután én annyiszor hallgathattam meg, ahányszor csak kellett.

Szép családi összmunka volt! A törődés, a gondviselés és a tevékeny szeretet megnyilvánulása. A szüleim nélkül nem sikerült volna diplomát szerezniem.

A különleges élethelyzet nemcsak a hagyományos tanulást frissítette új módszerekkel, hanem az életem más területén is rendkívüli élményeket kaptam. Nem látóként olyan dolgokat tapasztalhattam, ami keveseknek adatik meg. „Amit a Jóisten az egyik kezével elvett, a másikkal visszapótolta”, szoktam mondani.

Például számtalan csodás utazásért lehetek hálás, amik során megkülönböztetett figyelemben és elbánásban volt részem. A Stonehenge mások számára

csak több méterről látható, de ott jártunkkor engem odavezettek közvetlen közelre, és a kezemmel megtapinthatam a köveket.

Vagy szép élmény volt a tavalyi izraeli utunk során, ahová csak kettesben mentünk a férjemmel, hogy egy arab ember(!), aki ismerte a Siloe tavi csodát az evangéliumból, miután meglátott engem, magától ajánlotta fel, hogy elvisz a jézusi csoda helyszínére, mert különben azt nehéz megközelíteni, és nem is szabad csak úgy odamenni. Különleges ajándék még ebben, hogy amikor az egyik felnőtt nyelviskolai csoportomban beszélgettünk erről a szentföldi útról, az élményeinkről, akkor az egyik hallgató, aki eddig igen távol állt a hittől, Istentől, ezek hallatán elhatározta, hogy ő is elmegy ide zarándokútra(!) a családjával.

Még régebben, a Nők Lapja számára velem készült interjúban az utazásokkal kapcsolatban arról beszéltem, hogy mennyire hálás vagyok, hogy olyan sokat utazhattam nem látóként is, és rengeteg élményt szerezhettem, hogy a Skandináv országokon kívül már mindenhol jártunk Európában. A koppenhágai nagykövet felesége olvasta ezt a cikket, és ennek hatására meghívott minket hozzájuk. A találkozás nagyon jól sikerült, szép napokat töltöttünk együtt, azóta is jó kapcsolatban vagyunk.

Egyszer bezártam egy ajtó a számomra, de ezzel együtt sok másik megnyílt! Hálás vagyok mindeztért!”

Örömvadászat – örömforrás

A feleségemmel 2000 nyarán, Zánkán a millenniumi táborban sok „sztár” atyát halottunk élőben, köztük Placid atyát is, kinek a gulágon megtanult örömvadászata nagy hatással volt ránk. Ezt úgy kell elképzelni, ahogy Kentenich atya (1951 Das neue Menschen werden) mondta: **„Ami kívülről bejut a lélekbe, leülepszik a lélek mélyén, és ott tovább dolgozik.”** Régebbi stresszes munkanapjaim feldolgozásában sokat segítettek gondolatai, és persze felségem szeretete. Placid atya módszerével esténként egyre több és több örömet tudtam felfedezni a nehézségeimben, de ez egy folyamat eredménye, volt. Az elején nem volt könnyű, a Szentlélek kegyelmi ajándékai segítettek. Nehéz volt megküzdeni az önsajnálattal, lemondásokkal. Kilenc évvel ezelőtt először Óbudavári családnapokon láttuk a sok gyermeket az esti imánál, ahogy meg tudták köszönni azt a sok ajándékot, amit kaptak, először megmosolyogtak, milyen szép, kedves, megható. Majd a mi gyermekeinknek és nekünk is már természetes a közös esti ima részeként elhangzó kérdés: „Mit köszönünk meg a mai nap folyamán a jó Istennek?” Több családtagnak és ismerős nem schönstattos családnak is megtetszett, és ők is így imádkoznak. Szerintem ez a mi Schönstattunk egyik nagy ajándéka, hogy közösen nevel minket, hogy megtaláljuk egymásban, az életben

a még több örömet. Nekünk ráadásul ott a házi szentélyünk, ahol a korsónkat megtölthetjük nemcsak az örömforrások nedűivel, hanem a keserűségeinkkel, nehézségeinkkel, fájdalmainkkal is, és ezt mind felajánlhatjuk Neked, Anyánk, a kegyelmi tőkébe. Köszönjük!

Idén gyalogos zarándokként ismét megtapasztalhattam, milyen örömforrás lehet egy zuhogó eső, ami elsöre inkább ijesztőnek tűnik, vagy 30 fokban 10 kg-os hátizsákkal felmászni a Kab-hegyre csalánmező és szederbokrok között, és az emelkedőn felfelé rózsafüzért mondani. Attyapusztán a karmelita kolostorban fáradtságtól reszketve a kápolnában imádkozni, egy mezőn véletlenül találkozni a fiammal, aki éppen fiútáborban volt és pont azon a réten volt feladatuk, amerre mi éppen jártunk. Óbudavárra megérkezni a forráshoz, ahol megérkezésünkkel csak sírtunk és Téged dicsőítettünk, Uram! Nem is kellett vadászni,

halászni csak úgy áradt a kegyelem, az öröm!

Ez az öröm járta át a szívünket, amikor gyermekeinkkel közösen gyakran zarándokoltunk, Sopronbánfalvára egy volt karmelita kolostor búcsújára. A szentmisén az újonnan épülő soproni Szent Margit templom plébánosa szentbeszédében feltárta egy nagy élményét. Kahlenbergben járt, és a törökök felett aratott győzelemért hálából emelt kápolnát kereste, amit meg is talált. Viszont talált egy másik kápolnát is, amiben volt egy korsó, amiről nem tudta elképzelni mi lehet. Kíváncsian belekukkantott, és nagy csodálkozására teli volt papírdarabokkal, amikre írva volt. Legszívesebben beleolvastott volna, de a bejáratnál meg-

pillantott egy papírtömböt és egy tollat. Kegyelmeikkel eltelve kérte a Szűzanyát egy papírfecni, hogy elkészülhessen, illetve meglegyen az elegendő pénzforrás a templom befejezéséhez. Hazafelé az úton meséltünk neki a kegyelmi tőkéről, ami nagyon megérintette. Így töltkezve érkeztünk meg atyaszemináriumos helyeinkre, ahol Kentenich és Tilmann atya gondolataival ismét megtapasztaltuk, hogy a Szentlélek adományaival, élő szeretetszövetségben „**a Schönstatt család nemcsak a hit fényéből él (mindenkelelőtt a gondviselésbe vetett hit világosságából), hanem a magával ragadó szeretet, az isteni és az igazi ember izzásából.**” Óbudavár nekünk több mint örömforrás: kegyelmi forrás.

Ajándékok Csabától

S okáig kellett sorban állnom a postán. Tekintetem egy vitrinre esett, amiben könyvek voltak kitéve árusításra. Megláttam egy kis könyvet, rovásírás és népi motívumok voltak rajta, kicsit szolid megjelenítésben. Kivettem, átfutottam, gondoltam, így gyorsabban telik az idő. Érdekelt is, meg nem is, kissé bizalmatlanul nézegettem a tartalmát. Ősi magyar motívumok, korona, régi tárgyak, képek, helyszínek stb. Megszólalt bennem egy figyelmeztető hang: annyi könyvünk van otthon, el sem férnek, minek még egy, ami nem biztos, hogy jó, és költekezni sem kéne... Mégis megvettem.

Azután elővettem a villamoson, alaposabban átlapozgattam, és hoppá, egy ismerős alkotás az egyik fényképen. A Köztársasági Palota erkélyén található címer Szent Koronájának belső oldalát ábrázolja a fotó. És a szöveg hozzá: „B. A. figyelt föl rá, hogy a Sándor palota keleti erkélyén, a Korona-dombormű hátulján Szűz Mária látható a Dukász Mihály kép helyett... A 2000 és 2002 között végzett épület felújításkor Oszvári Csaba ötvösművész készítette ezt az aranyozott domborművet.”

Emlékeztem, hogy Csaba, a férjem, aki már több mint öt éve Odaát van, készített oda egy koronát. De akkoriban

nem láttam közelebről, mert a műhelyből gyorsan kellett elszállítani, még fotó sem készült róla hirtelenjében.

Ez most egy kis üzenet, ajándék volt számomra Csabától: „Nézd, milyen szép!” Megörvendeztetett vele, megtapasztalhattam ilyen módon, mennyire törődik velünk most is, amikor már nincs itt velünk a Földön, hogy szeretetének jeleit elhelyezi körénk. Nagyon szép gondolatnak tartom, hogy a Szűzanyát ábrázolta Dukász Mihály helyett. Amúgy is sokat foglalkoztam mostanában a korona ábrázolásával az óbudavári schönstatti Mária-kép megkoronázása kapcsán. A Szűzanya ott van a Szent Koronán!

Még a héten bent jártam gimnazista lányom iskolájában az ebédet befizetni. Ki voltak téve könyvek az előtérben egy asztalra, és kiírva: ingyen elvihető! Megszólalt bennem megint egy hang: Ne menj oda, mert biztosan találsz valamit, amit elhozol, és rengeteg könyved van otthon, amit még el sem olvastál!

Könnyen ellen tudtam volna állni a kísértésnek, siettem, de mégis odamentem...

És egy könyv várt rám, aminek a borítóján Csaba egyik feszületének a fényképe volt látható. Köszönöm! Úgy érzem, Csaba üzent, ajándékba küldte, hogy tudjam, mindig velünk van!

*Oszváriné
Ramocsai Imri*

„Hisz gyümölcséről lehet a fát megismerni”

(avagy a lánytábor gyümölcssei)

Apa szemmel: Elsősülött lányunk sok mindenben úttörő a családban. Idén először ő vett részt az óbudavári lánytáborban, amiről sem ő, sem mi nem tudtuk pontosan, milyen lesz. Pozitív várakozással tekintettünk elé, hiszen a schönstatti nagycsaláddhoz tartozunk több mint tíz éve. Az eredmény felülmúlta a várakozásunkat. Kamaszlányunk hazatérve türelmes volt testvérei iránt, áldozatokat vállalt önként és nem felszólításra. Kereste a lelki tartalmú könyveket, témákat. Éreztük, hogy a tábor során megérintette őt Isten és a Szűzanya jelenléte Óbudaváron. Azt gondolom, hogy ennél nagyobb ajándékot nem lehet kapni. Valósággyá válnak a mondát: „*Akkor a jövőben majd erről a helyről magamhoz vonzom az ifjú szíveket, és úgy nevelem őket, hogy hasznos eszközökké váljanak a kezemben.*” (Alapító okirat.)

Lehet és kell hittanórán sok szép dolgot tanulni hitünkéről, lehet oltár mellett szolgálni a vasárnapi szentmiséken, de a dolgok akkor válnak szokásból élővé, ha személyes kapcsolat alakul ki Istennel. Olyan ez, mint amikor a fekete-fehér helyett színesben látunk. Ekkor Tamás apostollal együtt mi is felkiáltunk: „Én Uram, én Istenem!” (Jn 20,28) Ez a megtérés, amely minden-

kinél máshogy történhet, van, akinél sajnos sohasem.

A táborban a napi szentmisék, a közös imádságok, a nővér előadása élménnyé váltak. Ami itthon teher lett volna, ott valahogy könnyű volt és lélekemelő. A kápolnadomb „Tábor-hegygyé vált”.

Anyja szemmel: Ez a tábor elindította őt egy másik ösvényen, mintha a Szűzanya egy láthatatlan, mégis óriási irány-

mutató táblát helyezt volna el a lányunk útján.

Már korábban is énekelte a gitáros énekeket, szentmisékre járt, de a lelkében történt változás abszolút látható jelekké váltak rajta: derű, szeretet,

öröm jellemezte. Azelőtt is életvidám, „zsizsergő” volt, de a szeretet tüze egész lényén megmutatkozott.

Ahogy mesélte, egyik nap bekopogtatott a nővérhez és beszélgetett vele, és olyan indítást kapott, amelyet talán az elkövetkező évek imádsága, munkája fog megérlelni. A nővér a kezébe adott egy könyvet Barbara Kast életéről. Nagyon gyorsan kiolvasta, és mély élményt jelentett számára.

Sok kérdés persze kimondatlan, tisztázatlan, saját maga számára is megfogalmazatlan maradt. Természetesen az emlékek halványulnak majd, és a hétköznapi sokszor feledtetik az ünnepi

pillanatokat. A lelkét ért örömet azonban nem lehet véka alá rejteni. Nem is akarjuk, hogy elrejtse érzelmeit, mégis féltve és imádsággal kísérve engedjük őt szeptemberben vissza a „világibb” osztálytársakhoz. Mi is kérjük Szent Pál szavaival: „A lelket ne oltjátok ki!” (Tesszl. 5,19)

Lányunk szerint a legjobb volt:

- a nővér előadása
- a nővérrel való beszélgetés
- a közös étkezések
- a nővér mosolya
- az együtt töltött napok

Ha a Jóisten is úgy akarja, jövőre újból irány a schönstatti lánytábor!

„Örömmel zárandokolunk szentélyedhez...”

Sopron–Óbudavár, jubileumi zárandoklat

2014

Június 28-án, szombat reggel indultunk. Az első napon Sopronból hárman vágunk neki: Dani, Péter és én. Tudtuk (reméltük?), hogy este Attila már ott lesz aznapi szálláshelyünkön a répcevisi plébánián – ő Lövőről gyalogolt át – egyedül.

Kora reggel a Fő téren találkoztunk, majd első utunk a Kecse-templomba vezetett. Horváth Laci atya áldásával indultunk útnak. Laci atya nekünk adta az erre az alkalomra írt liturgikus szöveget, amelyből aztán minden reggel felolvastunk egy részt.

Jó hangulatban indultunk el, viszont később eszünkbe jutott, hogy nem csináltunk közös fotót Laci atyával az indulásról...

Az első nap nagyon lassan telt el... többször eltévedtünk, vagy egyszerűen nem lehetett követni a jelzést, olyan állapotban volt a turistaút. A turistaút mellett a zászlótartó rudat is elhagytuk egyszer – a nagy szél miatt a zászlón folyamatosan dolgoztunk... Alulbecsül-

tük a vízkészletet is, és az időtervet is – a tervezettnél majdnem két órával később értünk Répcevisre.

Mégis: már az első nap tele voltunk élményekkel. Kópházán nagyon kedvesen fogadott a sekrestyés néni. Sopronkövesden pedig... elfogyott a vizünk. A kápolna melletti nyaralóházak egyike előtt ültek néhányan: tőlük kértünk vizet. Nevetve mondták, hogy az nincs, mert nem kapcsolták be a szivattyút, de sört szívesen adnak... vagy ásványvizet. Persze néztek ránk kissé furcsán, aztán észrevették a zászlót... és beszélgettünk. Csodálkoztak, hogy vannak még zárandokok, és ha vannak, azok nem öreg nénikék meg bácsikák. Aztán búcsúzóul mutattak még egy rövidebb utat is, felpakoltak minket innivalóval (még estére is maradt Attilának), és mentünk tovább.

Répcevis határát elérve szerettük volna mihamarabb elérni a szállásunkat. Jó 2-3 km-t mentünk a Zsira–Répcevis kerékpárúton úgy, hogy senkivel sem

találkoztunk. A falu előtti Répce-hídnél volt néhány ember, aztán pedig két kerékpározó, tízéves forma kisfiú – megszólítottuk őket, hogy merre van a plébánia. Ők készségesen válaszoltak, hogy kétszer balra az ovival szemben, és az első „balrá”-t még láthatjuk is, mert arra fognak eltekerni. Így is volt. A meglepetés a második balratörésnél ért: a kisfiúk a földútba belerajzolták a balra nyilat aláírva: erre óvoda. Apró kis csoda ez is.

A **második nap** volt – utólag – talán a legnehezebb, de természetesen ennek a napnak is megvoltak a maga szépségei, csodái. Reggel – immáron Attilával kiegészülve – átgyalogoltunk Csepregre. Útközben megint szóba elegyedtek velünk és biztattak minket. Megálltunk egy szép kápolnánál is, majd sikeresen elvesztettük a Schönstatt-zászlót, ám szerencsére időben indulunk, hogy a szentmisére odaérjünk, így volt időnk visszagyalogolni megkeresni.

Csepregen már vártak minket... – pedig nem szóltunk, hogy érkezünk. Mise után József atya fogadott minket, a helybeliek megmutatták a Trianon emlékparkot – úgy éreztük, a tenyerükön hordoznak. Nagyon nehezen szakadtunk el Csepregtől, de búcsút kellett vennünk: az útitervünk szerint majdnem kétórás hátrányt „szedtünk össze” – na, ezt estig nem is sikerült lefaragnunk...

Továbbra sem mindig találtuk meg a helyes utat, meleg is volt, Dani lába pedig rendetlenkedni kezdett. Csepregtől a következő település (Bögöt) 16 km-re volt... szinte soha véget érni nem akaró útnak tűnt akkor – nagyon elkészültünk az erőnkkel. A Szentkúti kápolna után a Mária utat jelző oszlop rossz helyre

került – igencsak eltévedtünk. A GPS sem mutatott túl sok aktivitást ekkor... – újabb félórát elveszítve visszafordultunk, és elindultunk egy másik úton – néha újra kell kezdeni, hogy megtaláljuk a helyes utat. Este újabb szép élményekkel gazdagodtunk: Bögötre beérve már az első háznál vizet kaptunk, a tulaj ugyan megjegyezte, hogy zarándoklat helyett répát is kapálhatnánk, de nagyon kedvesen beengedett az udvarába – a kemény szavak mögött azért érző ember lakozott.

Csényére már sötétben érkeztünk. Szállásunk az óvoda volt, kulcsa a polgármesternél – az utcán várt kinn minket. Elkísért az oviba, mindent megmutatott. Szállásdíj gyanánt kezünkbe nyomott egy csekket: fizessünk rá annyit, amennyit gondolunk. A csekk a Mária Rádió nevére szólt...

Este befutott Laci is, bőséges meleg vacsorát, italt és sok finomat hozva. Anekdótázás közben megjegyezte, hogy ha gyümölcslevest készít, akkor esni szokott az eső: az étterem törzsvendégei ezért is nézik a menüt, hogy melyik nap kell esernyő. Mondanom sem kell: gyümölcslevest ettünk este.

Harmadik napon a vacsorának megfelelően leszakadt az ég – reggel el sem tudtunk időben indulni, de már kezdtük megszokni a késést (és innentől figyeltünk arra, hogy Lacinak csak zöldség kerüljön a kezébe). A Sitkei kápolnához érve állt el az eső – és Dani lába is kezdett rendbe jönni. Könnyebb napunk volt, de ránk is fért az első két nap 80 km-e után, és a másnap előttünk álló 40 km előtt. Viszont sietnünk kellett, hogy Celldömölkön elérjük az esti misét.

Zoltán atya fogadott bennünket, majd rövid beszélgetés után elsietett a Mária Rádióba, amely történetesen a zarándokszállásunk alatti szinten helyezkedett el. Celldömölkön csatlakozott hozzánk Iza, aki soproni hittantanárként és Regnum Marianum vezetőként már sokat hallott Óbudavárról. Ő rendbe tette a zászlókat, amelyet így többé már nem hagytunk el. A zarándokszálláson találkoztunk Attilával, aki Mariazellből gyalogolt, és célja Csíksomlyó volt.

A **negyedik napon** Attilától elköszöntünk, mert ő 20 km-t tervezett aznapra. Sok sikert kívántunk Neki, aztán a szokásos eltévedésünknek is köszönhetően alig két órával később már együtt zarándokoltunk. És együtt is maradtunk Attyapusztáig.

Attyapusztán a karmelita rend kolostorában szálltunk meg, Teréz nővérnél. Mikor Pápakovácsiból felhívtam, hogy kb. mikor érkezünk, ő csak annyit válaszolt: még pont annyi időnk van, hogy egy rózsafüzért elmondjunk. Valószínűleg lassúak voltunk, mert bőven belefért...

Az itt töltött este csodás volt. Teréz nővér forró teával és péksüteménnyel várt, ami nagyon jól esett. Sokáig beszélgettünk a nővérral a megterített asztalnál: elmesélte a kolostor történetét, és saját életébe is bepillantást nyújtott. Vacsora után Iza kitalálta, hogy a kis kápolnában mondjunk egy esti zsolozsmát, ami kicsit más volt, mint az addigi esti imáink.

Az ötödik és hatodik napon már nem a Mária úton mentünk. Kissé megfogtak az út menti keresztek, emlékek, kis kápolnák, de azért szép volt: Döbröntén a várból csodás panoráma nyílt megtett utunk jó részére. Farkasgyepűn július 2-án a Sarlós Boldogasszony templom kertjében imádkoztunk, és másnap a Kab-hegy tetejéről már majdnem elláttunk Óbudavárig.

Nagyvázsony felé az útitervtől eltérve levágtunk a kék jelzésről, és ezen a másik úton Laci szembetalálkozott nagyfiával – megható volt őket látni.

A hetedik napon végre megérkeztünk. Jó érzés volt a házaspárok útján érkezni a Kápolnához, ott egy kicsit megpihenni.

Nagyon nagy szeretettel fogadtak minket, bevallom: meghatódtam.

A hét nap alatt rengeteg élménnyel lettünk gazdagabbak. Nap mint nap megtapasztaltuk Mennyei Atyánk gondoskodó szeretetét, új értelmet kaptak már ismert gondolatok:

- A „fáradt keresztény nem lehet jó keresztény” gondolat igazságtartalmát hamar felismertük: rózsafüzért inkább délelőtt mondtunk „friss” fejjel és szívvel, az esti imákat próbáltuk változatosabbá tenni – és nem nagyon késői időpontra.

- Ez a világ nem „már nem keresztény, hanem még nem az” is eszünkbe jutott az út során: sok kedves és segítőkész emberrel találkoztunk útközben, szálláshelyeinken. Nem azt éreztük,

Csodálkoztak, hogy vannak még zarándokok, és ha vannak, azok nem öreg nénikék megbácsikák.

hogy milyen vacak ez a világ, hanem azt, hogy mennyi apró érték van körülöttünk.

A zarándoklat előtt nagyon izgultam, hogy kísérő kocsi nélkül – a teljes felszerelést cipelve –, hogy tudjuk megtenni az utat, egyáltalán: meg tudjuk-e tenni? Út közben szép lassan elengedtem ezt a terhet – látva társaim kitartását, és a folyamatosan velünk zarándokló Gondviselést.

Szép volt látni a Mária úton, hogy őseink mennyi keresztet, kápolnát emeltek – hogy valóban járták, élővé tették

ezt az utat elsősorban „Kis Máriacell” (Celldömölk) – és Mariazell között.

Jó volt tudni, érezni az imahátteret, melyet a schönstatti közösségtől kaptunk. A telefonon érkező biztatás ugyanúgy erőt adott, mint Karcsi kerékpáros kísérete az utolsó napon.

És persze jó volt megérkezni: a megérkezés öröme, ami azt hiszem mind a hatunknak felejthetetlen élmény marad.

Azt mondják, a zarándoklat igazából akkor kezdődik, amikor megérkezel.

Ha így van, akkor pedig nincs más hátra: tovább kell menni ezen az úton...

Kentenich atya ma is köztünk él

Márom éve már, hogy először hallottunk a Schönstatt mozgalomról. Már az első perctől kezdve megfogott minket a mozgalom szelleme, Mária-tisztelete. Nagy hatással voltak ránk Kentenich atya gondolatai, erős indíttatás volt bennünk, hogy közelebbről is megismerjük Őt, de a hétköznapi sodró forgatagában ez min-

dig távolabbra csúszott. Amikor tavaly ősszel meghirdetésre került a jubileumi évre szervezett Kentenich vetélkedő, lelkesen jelentkezünk mi is. Az volt az első gondolatunk, hogy remek alkalom lesz kiszakadni a hétköznapi sodrásából, és együtt tölthetünk néhány órát. Az első forduló alatt megismerhettük Kentenich atya életét. A feladatsorok elkészítése pedig lehetőséget biztosított arra, hogy az estéinket tartalmasan tölthessük el. Rengeteget beszélgettünk. Előfordult az is, hogy az idő múlásáról is megfeledeztünk, annyira belemerültünk a szövegek tanulmányozásába. Azt vettük csak észre, hogy már másnap van. A gyerekeink is megmosolyogtak minket, hogy milyen nagy izgalommal várjuk az eredményeket. Az első forduló

tapasztalatain felbuzdulva vágtunk neki a második fordulónak, nem sejtve, hogy a családi időbeosztásunk ennyire megkeveredik. Kentenich atya gondolatai nehéz diónak bizonyultak, ugyanakkor megdöbbentő volt számunkra, hogy mennyire maiak. Az időhiány ellenére mindig találtunk egy gondolatmorzsát, ami továbblendített minket. Az utolsó feladatsor feladta nekünk a leckét. Már megkísértett minket a gondolat, hogy feladjuk az egészet. De a gyerekeink lelkesítő szavai nem engedték, hogy visszavonulót fújjunk. Így augusztus végén már mosolyogva gondolunk vissza arra az estére, amikor üres fejünk és a látszólag értelmetlen szöveg megtelt tartalommal, így be tudtuk még küldeni a válaszokat a határidő vége előtt. Az összesített eredmény alapján a középmezőnyben végeztünk, ezért eszünkbe se jutott, hogy esetleg a döntőbe is bekerülhetünk. Meglepetésként és megtiszteltetésként ért bennünket a felkérés a jubileumi döntőn való részvételre. Nagy izgalommal töltött el minket, hogy házaspárként mi képviselhettük a soproni régiót. Nagy felelősséget tett ez a vállunkra, ugyanakkor jól esett a közösségünk és a többi család támogatása

is. A támogató szeretet sok erőt adott a felkészüléshez.

A július 5. emlékezetes nap marad az életünkben. A záróvizsgámon nem izgultam ennyire. A kamasz gyerekeink is elkísértek minket Óbudavárra, hogy szurkoljanak nekünk. Szeretnénk megköszönni mindenkinek a biztató szavakat, nagyon sok erőt adott nekünk. Ráébredtünk arra, hogy ez a verseny nem az út vége, hanem egy még izgalmasabb út eleje. Felvillantott nekünk egy olyan szellemiséget, amelyre érdemes időt szánni, és elmélyülni benne. Ráébredtünk, hogy Kentenich atya egy olyan tehetséges pedagógus volt, aki még ennyi év után is aktuális tananyagot tanít. A legnagyobb ajándéka a vetélkedőnek számunkra, hogy megtapasztaltuk az összefogásunk és Szűzanyánk támogató erejét. Ha fizikailag fáradtan is, de lelkileg megerősödve fejezhettük be a vetélkedőt.

Köszönjük a szervezők áldozatos munkáját, akik időt, energiát és technikát nem kímélve állították össze és javították a feladatsorokat. A döntő megszervezéséért és lebonyolításáért külön köszönet illeti őket, egy életre szóló lelki élményt szereztek vele számunkra.

A Bölcs baglyok csapata

Úgy vettem észre, hogy az ember szinte bármiben örömet tudja lelteni, ha nagyon erősen elhatározza, hogy márpedig így lesz.

Lucy Maud Montgomery

Természetes örömök

Bevezetés

Isten az embert boldogságra, örök boldogságra teremtette, mely a Mennyországban fog beteljesedni. Nos, ez a végső cél, melyet azonban a természet kibontakoztatásának kell megelőznie.

Az élete folyamán Kentenich atya egyre világosabban felismerte, hogy fel kell lépnie az igaz emberség védelmében, és le kell győzni az olyan lelkiséget és aszkézist, mely Isten nevében leértékeli és elnyomja az igaz emberség kibontakozását. Öröme kell nevelni magunkat és gyermekeinket! Nem lehetünk félős, örömtelen keresztények!

Kentenich atya szavai¹

„Ha a jövő egyházára tekintünk, nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy Schönstatt egy olyan túlvilági embert állít elénk, aki minden területen egészséges evilági ember marad. Csak a túlvilág egyedül nem hordoz el bennünket. Nagyon sok függ attól, amit már egyébként tudományosan is kifejtettünk, hogy evilág és túlvilág, természet és kegyelem zárt egységet alkossanak...

Ezt nagyon komolyan kell venniük, a saját családjaikra vonatkozóan is. Kétszeresen is, ha idősebb családokként magukra és gyermekeikre gondolnak. Ha

nem adják meg gyermekeiknek mindazt, ami természet szerint őket illeti, biztosak lehetnek abban, hogy holnap gyermekeink máshol fogják keresni azt, amit nem kaptak meg önöktől. És mi van odakint?!

Általában ez a helyzet: ahol az ember a legtöbb örömet várhatja, ott van nemcsak a szíve, hanem ott él egész személyisége. Ha tehát gyermekeinkkel nem bánunk igaz emberséggel, ha nem adjuk nekik meg mindazt, amire szükségük van, akkor a mai gondolkodás és a mai orvoslás, főleg a pszichoterápia szerint nagy hibát követünk el.

Ezekben a napokban mesélte nekem a következőket egy nővér, aki nagyon jó családból származik, akinek van egy pap bátyja is. Éppen találkoztak egymással, és akkor a bátyja elkezdett arról beszélni, hogy a saját tapasztalata szerint mi hiányzott az ő családjukból: jó család, mélyen vallásos család, de a gyermekek sohasem kaptak gyengédséget.

Értik, hogy mit akarok mondani? Nem szabad a tisztán természetfeletti beállítottságtól hajtva természetellenessé válni...

Arról van szó, hogy megmutassam, hogy észrevegyék, hogy a vallásosság gyakran mily kevésbé hatolt le a tudatalattiba. Valami ráragasztott, hozzátoldott dolog lett csak belőle. Ez a mai keresztények nagy tragédiája. A hitről, a

mélyen begyökereztetett hitről van szó. De csak akkor gyökerezik mélyen a hit, ha beleér a tudatalattiba és a lélek tudatalatti zónáját is áthatja.

Honnan ered mindez? Azért lett ez így, mert a vallási nevelésünk gyakran nagyon természetellenes volt. Nem szabad csak túlvilági embereket nevelni. Ezek ugyanis nem képesek kitartani. Miért? Mert nincs bennük a természetfeletti élet a természetessel oldhatatlan kapcsolattal összekötve.

Öröm a tetszésben és a szolgáló szeretetben

A női természetben erős tetszés-igény lakik. Nem is lehet belőle soha sem kiirtani. Tehát jogosan van így. (Persze most azt mondjuk, ha házasság vagyunk, hogy a feleség (elsősorban) a férjének kell, hogy tessen.) De ez természetesen nem hátráltatja azt az igényét, hogy mindenütt tetszést keltsen. Fennáll azonban annak a nagy veszélye, hogy ha az igényből szenvedély lesz, amikor már minden a tetszés körül forog, akkor állandóan másokhoz hasonlítgatja magát. Ez is normális dolog. Többnyire azt látja meg a másikban, ami neki hiányzik. És itt jön a veszély, amikor egyszer csak szeretne inkább olyan lenni, mint a másik. Ebben áll a tetszés-igény nagy hátránya. Ez egy veszélyes tévedés. Tudatosan ki kell tartanom amellet, hogy én én akarok lenni! Legyél, ami vagy! Ezt könnyű mondani, de egy közösségben nagyon nehéz kivitelezni....

Betániai Márta a tevékenykedés példája.

Ha férjnél vagyunk, a hivatásunknál fogva mindannyiunknak többé-kevésbé Mártát kell alakítanunk. Ha ezt nem teszem, akkor holnap azt fogja mondani rólam az Atya vagy a férj, hogy olyan feleség vagyok, akivel nem lehet semmit se kezdeni. Egy olyan baba, akit a legújabb divat szerint kell öltöztetni, a férj számára nem jó semmire se.

Fordítva is igaz. Az sem jó – most egészen emberileg kell gondolkodni –, ha nagyon szellemi beállítottságú vagyok, és azt kívánom a férjemtől, hogy ne akarjon gyönyörködni az alakomban és a ruházkodásomban!

Tehát meg kell tartanom a teljes emberi oldalt is. Persze ügyelnem kell arra, hogy ne más férfiaknak akarjak tetszeni. Természetes dolog, hogy felébred bennem a tetszeni akarás, ha valahogy egy olyan férfitípussal találkozom, aki megfelel a természetemnek. De ezt nem táplálhatom magamban. Ezzel szemben azzal kell foglalkoznom, hogy a férjem örömét találja, gyönyörködni tudjon bennem.

Tehát minden asszonynak a saját módján Mártát kell alakítania. Ez inkább külsődleges tevékenységet jelent. De legyen eközben a szellemi beállítottsága Máriaéhoz hasonló. Minden asszonynak a saját módján Mártát és Máriaát is kell alakítania. Ahol Mária jelenti azt az alapmagatartást, melyből minden ered: a férje, a gyermekei iránti belső odaadás által megélni az örök, a végtelen Isten iránti odaadást.

¹ Részlet Kentenich atya előadásából (1966. jún. 4.)

Öröm gyermekeink eredeti sajátosságaiban

Nem tudom, hogy esténként össze szoktak-e ülni, hogy egymással megbeszéljék, hogy a gyerekeknek milyen jellegzetességei vannak és mit lehet azokért tenni. Tartsanak ki mindig amellet, hogy a család egysége nem jelenthet egyformaságot! Engedjék meg, fogadják el, hogy a gyermekük olyan legyen, amilyen az ő sajátos alkata. És ez olyan sok örömet is okoz! Először is akkor, amikor látják gyermekeiknek alapjaiban teljesen különböző jellegzetességeit. És milyen sok örömet jelent, ha elmondhatják: védeni, kibontakoztatni és tudatosítani akarom gyermekeim sajátosságait. Fontos, hogy

Schönstatt egy olyan túlvilági embert állít elénk, aki minden területen egészséges evilági ember marad. Csak a túlvilág egyedül nem hordoz el bennünket.

minden gyerek megtanulja magát elfogadni olyannak, amilyen. Ha apaként vagy anyaként támogatom gyerekeim sajátosságait, előfordulhat, hogy hibáikövetek el. Valószínű, hogy mi is hibáznunk fogunk. Általában elég nehéz megkülönböztetni a sajátosságot a neveltlenségtől. De kitartunk az alaptörvényünk mellett, hogy engedem, hogy a gyerek önmaga lehessen. Isten teremtette ilyenek! Nem kell, hogy olyan legyen, mint amilyen én vagyok. Mindenkinek joga van a saját eredeti lényéhez, létéhez. És ezt védeni akarom.

Ha majd összeülnek a nevelőkkel és megbeszéljük a gyerekek sajátosságait, kell, hogy érezzék, hogy mekkora örömet jelent ez...

Ha majd összeülnek a nevelőkkel és megbeszéljük a gyerekek sajátosságait, kell, hogy érezzék, hogy mekkora örömet jelent ez...

Ha majd összeülnek a nevelőkkel és megbeszéljük a gyerekek sajátosságait, kell, hogy érezzék, hogy mekkora örömet jelent ez...

Optimizmus helyett reményt!

2000-ben, amikor összeházasodtunk, Pál Feri még nem volt olyan híres, mint most, így mint ismerős pap, ő adott össze minket. Jegyesoktatásra is hozzá járhattunk, nagyon bölcsen „oktatott” minket. Természetesen a nászmisén a prédikációja is egy életre szóló ajándék lett számunkra. Persze néha elfelejtjük, de a három fő gondolatot felírtuk az esküvős füzetbe, és ezt elő lehet venni.

Amikor Ferenc pápát megválasztották, elkezdtem olvasni az írásait. Nagyon szimpatikus, az apostoli örömet sugárzó lelkülete van. Amikor a „Jó napot! Ferenc pápa vagyok” című (*Antonio Spadaro: Jó napot! Ferenc pápa vagyok, Jezsuita füzetek, 2013.*) könyvet olvastam, megakadt a szemem egy gondolaton. Ej, de ismerős nekem! Honnan? És beugrott! Az esküvői prédikációból!

Feri atya három gondolata közül az egyik ez volt: emeljük a világi optimizmust egy magasabb, kegyelmi szintre: ez a REMÉNY. Élünk így a mindennapokban. Ne csupán optimizmusunk legyen, hanem reményünk is!

Mit olvasunk Ferenc pápától? Íme:

„Nem szeretem az optimista szót használni, mert pszichológiai magatartásra utal. Jobban tetszik a „reménység” szó, abban az értelemben, ahogy a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében olvassuk. Az atyák nagy nehézségeken keresztül folytatták tovább útjukat. És a reménység nem csal meg, ahogy a Rómaiakhoz írt levélben olvassuk. ... A keresztény re-

mény nem egy álmokép, amely megcsal. Isteni erény, mely végeredményben Isten ajándéka, amit nem lehet optimizmussá lefokozni, mely pusztán csak emberi. Isten nem sikkasztja el a reményt, hiszen önmagát nem tagadhatja meg. Isten teljes egészében ígért.”

Nagyon meglepett, amikor Ferenc pápától ezt olvastam. Mostanában sokszor meglepődök, hogy Ferenc pápa mennyire hasonlít a „bölcsekre”, ezek szerint az eskető papunkra is, és Kentenich atyára, Tilmann atyára is. Mintha a kiemelkedően bölcs emberek ugyanazt mondanák mindig, és végül is egészen mindegy, ki mondta először. Csak csináljuk-e már?

A másik gondolat, ami megérintett papánktól, az, hogy mekkora szeretettel fordul a „szomorú” keresztények felé. Nem elítélve őket, hanem nekik is a reményt felcsillantva, mint kicsi világítóablakot. Az *Evangelii Gaudium*-ban (Ferenc pápa „Az evangélium öröme” kezdetű apostoli buzdítása, Szent István Társulat, 2014.) megértően szól azokhoz, akik szenvednek, nehézségük van, és nem tudnak örülni:

„Vannak keresztények, akiknek látzólag nagybőjti stílusuk van, húsvét nélkül. Azonban elismerem, hogy nem azonos módon éljük meg az örömet az élet minden szakaszában, és olykor feletébb kemény viszonyai között. Az öröm alkalmazkodik és változik, de kicsiny világítóablakként mindig megmarad, mely abból a személyes bizonyosság-

ból születik, hogy végtelenül, mindent meghaladó módon szeretve vagyunk. Megértem azokat az embereket, akik a rájuk nehezedeő súlyos nehézségek hatására szomorúságra hajlanak, azonban apránként lehetővé kell tenni, hogy a hit öröme még a legrosszabb körülmények között is feléledjen bennük, mint rejtett, ám szilárd bizalom: »Lelkemnek nem volt békében része, elfelejtettem a

boldogságot. (...) Ezeket fontolgatom szívemben, hogy fölédjen bennem a remény: Az Úr irgalma nem fogyott el egészen; jósága és kegyelme még nem merült ki. Minden reggel újjáéled, nagy az ő hűsége. (...) jó csendben várni az Úrra, mert ő megszabadít.« (Siral 3, 17. 21–23.26)»

A mindennapokban talán a következő a folyamat: meghozzuk a döntést: – „igen!” –, véglegesen, gondolkodás nélkül – aztán jöhet a napi feladat, hozzá: a derű. Van, amikor már a döntés is nehéz, szomorú, például ha egy idős, beteg embert magunkhoz veszünk. Aztán harcolunk mindennap, hogy ki tudjunk tekinteni azon a kicsiny világítóablakon, a remény ablakán, amit pápánk emleget. Harcolunk a derűért, az Istennel és Máriával kötött szövetségünkben, hogy segítsenek vizünket borrá változtatni, hogy sónk ne veszítse el az ízét.

A boldogság útja (Ferenc pápa nyomán)

Sokan büszkélkednek azzal, hogy kikutatták a boldogság titkát, amely konkrétan gyakran az egészség, a szeretet, a pénz vagy a hatalom mértékével egyenesen arányos. Ferenc pápa mint mindig, ebben a kérdésben is lefegyverzően egyszerű álláspontot képvisel. Egy római mondást idéz: „Campa e lascia campà”, ami annyit tesz: „Élni és élni hagyni.” Ez az első lépés a békéhez és a boldogsághoz – mondja a pápa.

A pápa szerint mindenkit ez az alapelv kellene, hogy vezessen. Menjünk előre, és közben engedjük, hogy a többiek is ezt tegyék.

Az interjúban élénk tárul az immár jól ismert személyiség néhány új vonása, akinek szíve mindig tárva-nyitva áll az emberek reményei és fájdalmai előtt.

Adjuk át magunkat másoknak!

Az embereknek szükségük van arra, hogy nyitottak és nagylelkűek legyenek

mások felé, mert ha magukba zárkóznak, azt kockáztatják, hogy egocentrissá válnak. És az álló víz megposhad.

Higgadtan, békésen vezessük életünket!

A pápa korábban középiskolában volt irodalomtanár, ide is egy irodalmi példát emelt át. Sokkal közelebb áll hozzá a pampák népének ősi kultúrája, amelyet Ricardo Güiraldes író-költő beszél el mesterialan a „Don Segundo Sombra” című művében. Őt idézi Ferenc pápa, amikor azt mondja: a főszereplő a történetben visszatekint saját életére. Fiatalkorában olyan volt, mint egy rettenthetetlen folyam, amely tele volt kövekkel, amelyeket magával sodort. Felnőttkorában olyan lett, mint egy siető folyó. Öregségére pedig még mindig mozgásban van, de most már olyan, mint egy medence vize. „Én ezt a jelzőt venném át az írótól: nyugodt. Annak a képessége, hogy jóakarattal és alázattal, az élet nyugalomával mozogjunk”.

Legyen egészséges érzékünk a szabadidőhöz, pihenéshez!

A művészetek és az irodalom élvezete mellett az egymással és a gyermekekkel folytatott játékot említette a pápa. Szerinte ezekből mára már kevesebb jut, ugyanis a fogyasztói társadalom szorongást és stresszt hozott az életünkben, az emberek pedig elveszítették ezt az egészséges érzéküket. Idejük felszívódik, és többé nem tudják megosztani egymással.

Még akkor is, ha sok szülő rengeteget dolgozik, muszáj időt teremteniük arra, hogy gyermekeikkel játsszanak. Sokszor nehéz ezt a munkaidő miatt megtenni, de muszáj – mondta erről. Hétköznapi tanácsokat is adott az argentinoknak meg persze

Még akkor is, ha sok szülő rengeteget dolgozik, muszáj időt teremteniük arra, hogy gyermekeikkel játsszanak.

mindenki másnak is, például hogy vacsora közben kapcsolják ki a tévét, és beszélgesse- nek egymással.

A vasárnapoknak ünnepeknek kell lenniük. A vasárnap a dolgozóknak a szabadnapjuk kellene hogy legyen, mert a vasárnap a családokért van.

Keressünk új utakat arra, hogy a fiataloknak méltóságot adó munkákat teremtsünk!

A pápa szerint kreatívnak kell lenniük a fiatalokkal. Ha nincs semmi lehetőségük, a drogok felé sodródhatnak, és még sérülékenyebbé válhatnak, akár öngyilkosságot is elkövethetnek.

„Nem elég, hogy ételt adunk nekik” – mondta. „Akkor van méltóságod, ha a saját munkád gyümölcseként te magad tudsz ételt hazavinni.”

Tiszteljük a természetet és vigyázzunk rá!

A környezeti állapotok romlása az emberiség egyik legnagyobb kihívása. A Szentatya nem feledkezik meg arról a közönyös vagy érdekeztelteltettségéről sem, amellyel a világ számos részén elpazarolják az Istentől kapott javakat: amikor például ásványi anyagokat akarnak kitermelni, és olyan bányászati megoldást választanak, amelyik hatéko-

nyabb, de közben nem törődnek azzal, hogy beszennyezik a vizet, rombolják a természetet. „Azt gondolom, hogy ezt a kérdést nem teszik föl maguknak: az emberiség nem rohan öngyilkosságba, amikor korlátok nélkül és zsarnoki módon használja a természetet? Ez a kérdés a kollektív lelkiismerethez szól.”

Ne legyünk negatívak! Ferenc pápa szerint, ha másokról csak rosszat tudunk mondani, az alacsony önbecsülésünket jelzi. Ez azt jelenti, hogy annyira padlón érzem magam, hogy ahelyett, hogy fölfelé törekednék, másokat húzok lefelé. A negatív gondolatok gyors elengedése pedig kifejezetten egészséges.

Ne térítgessünk másokat, tiszteljük a másik hitét!

Másokat inspirálhatunk azáltal, amit látnak tőlünk. De az nagyon ártalmas, ha valaki vallási kérdésben téríteni akar, ez ugyanis megbéníthatja a kommunikációt. A pápa szerint minden párbeszéd két fél saját identitásából indul ki, és nem abból, hogy az egyik legyűrje a másikat. „Az Egyház nem a térítés által növekszik, hanem azáltal, hogy vonzó” – mondta a pápa.

Dolgozzunk a békéért!

A sok háború korában élünk, ezért kiáltva kell kimondani a békére szóló felhívást. A béke néha úgy tűnhet, mintha csenddel járna, de ez sosem így, a béke sosem néma, mindig cselekvő, dinamikus – mondta még erről a pápa.

*Vatikáni Rádió/Catholic News/
Szaléziak.HU*

A Veszprémi Érsekség és a Boldog Gizella Főegyházmegyei
Gyűjtemény tisztelettel meghívja Önt és Kedves Családját

OZSVÁRI CSABA

ötvművész halálának ötödik évfordulója alkalmából rendezett

ABLAK AZ ÉGRE

című emlékkiállításra a veszprémi Érseki Palotába.

A kiállítás **2014. október 7-től 2015. március 31-ig** látogatható.

„Nyugtot nem ad ma már ecset, se véső,
a szív csak égi szerelemre vár,
mely a kereszten int, kitárva karját.”
Michelangelo

Lánytábor (13–15)

Például ki kellett sütnünk egy tyúkot, el kellett cserelnünk két darab kekszet minél nagyobb tárgyra. A csúcs az volt, amikor az egyik csapat két keksz elcserélése után fülbevalóval, párizsival, joghurtokkal és némi külföldi fémpénzzel tért vissza. Vagy éppen olyan feladatot is kaptunk, hogy a 100 éves

jubileum alkalmából fotózzunk le minél több százas formát.

Idén is „angyalkáztunk”, ami abból állt, hogy egymást megajándékoztuk, többet beszélgettünk az általunk húzott lánnyal, és figyelmesebbek is voltunk hozzá.

A héten még filmet néztünk, kézműveskedtünk, és egy előadást is hallgathattunk Gertrud Mária nővértől.

A sok vidám program mellé befértek a lelkizős feladatok, beszélgetések is. Nekem nagyon tetszett, amikor a csapatoknak a Házaspárok útján kellett menni, és néhány állomásnál megállva papírokat találtunk a táblákon megbeszélendő témákkal. Ennél a feladatnál sokkal jobban megnyíltunk egymás felé.

Utolsó este a táborútnél minden csapat egy kis előadással készült. Miután megnéztük a produkciókat, még sokáig beszélgettünk, nevettünk és gitáros énekeket énekeltünk.

Én már nagyon sok lánytáborban voltam eddig, de úgy gondolom, hogy mindegyiket összevetve ez volt a legjobb!

Az idei tábort már nagyon vártam. Nemcsak azért mert itt találkozhatok a régen látott ismerőseimmel, barátnőimmal, hanem azért is, mert már hiányoztak a közös éneklések, imádkozások, a gitáros misék és úgy minden, ami ezekben a lánytáborokban történik.

Az első este (mint minden évben) ismerkedéssel telt. Először kérdéseket beszélgettünk meg mindig más emberrel, azután jöhetett a szokásos fejre csapkodós játék ...

Másnap pedig csapatokra osztottak minket. A táborvezetők mindenféle halandzsza indián nevet találtak ki nekünk. Feladatul pedig azt kaptuk, hogy történetet írjunk mellé. Nagyon vicces mesék születtek.

Rengeteget tudtunk játszani, métázni, egyik nap pedig egy közeli kilátóhoz is elkirándultunk, ahonnan hazaérve számháborúztunk egyet a mosónál. Már nagyon vártuk azt a napot is, amikor lementünk a zánkai strandra. Itt a tavalyihoz hasonlóan feladatokat kaptunk.

Gimnazista fiútábor

Kishajmás, július 21–30.

A gimnazista fiútábor a tavalyihoz hasonlóan idén is 10 napos volt, ezúttal Kishajmás mellett táboroztunk az erdőben. Nem voltunk sokan, a vezetőkkel együtt 15-en, Frank atya jött pár napra Németországból, ezenfelül három nagyszerű szakácsunk volt, akik egymást váltották. Egyikük a tábor után pár nappal töltötte 79. évét. És tényleg nagyon jó volt az étrend.

A kis létszám előnye volt viszont, hogy nagyon jól megismertük egymást a tábor során.

utánfutó is, amiről időközben kiderült, hogy az egyik legjobb hely a beszélgetésre.

Kedd délután bementünk a faluba focizni – ahol a helyi fiúk közül is csatlakoztak hozzánk néhányan –, illetve a boltba kenyérért. Már a foci is esőben zajlott, visszafelé a kenyérünk is megázott. A táborhelyen pedig bokáig ért a sár... A sár miatt az akadályverseny is a falvakban volt, de nagyon jó feladatok voltak! S megtudtuk egy közmunkás életbölcsségét: „gitározzá”, fiam, mert

fizikai munkából nem lehet megélni!” Este aztán a táborúznél beszámoltunk egymásnak az akadályversenyéről, s nagyokat derültünk a feladatok megoldásán. Az egyik csapat egy élő tyúkot is hozott, ami végül levesként végezte. Csütörtök este megérkezett Frank atya is. Másnap az ő vezetésével nagyon jól beszélgettünk, utána szentmisét ünnepeltünk, majd délután bementünk a faluba munkát keresni. Szépen végigcsöngettük a házakat,

hogy dolgoznánk. Jó élmény volt. Volt, ahol fűvet gereblyéztünk, egy fiatal házaspárnak meg csak az autóját toltuk be az udvarukba, aztán beszélgettünk. S vasárnap este náluk néztük meg a vízilabda EB döntőjét is. Egyik este Gábor sámánestet tartott kémiai kísérletek se-

Nem volt egyszerű a táborkezdés... A holminkat szállító utánfutót traktorral kellett bevontatni egy másik úton, mert a híd leszakadt, és autóval nem volt járható, a forrás pedig még nem volt kitisztítva. De aztán szépen felépült a tábor. S a táborban maradt az

gítségével. Sok olyan kísérlet volt, amit „csak a hívők láthattak”, de az ismét bebizonyosodott, hogy a pálinka (szigorúan kísérleti célokra!) és az olaj jól égnek. Sámánunknak volt egy négyezer éves barátja is, Fifi, akiről később kiderült, hogy egy hajdanvolt filmcsillag tevének a koponyája. Szombat reggel nem kötelező szentmise volt, amin mégis majdnem mindenki részt vett. Dél előtt ismét bementünk dolgozni a faluba, ám végül nem úgy alakult, mint hittük, úgyhogy ismét fociztunk és métáztunk. Szombat éjjel szentségimádás volt. Vasárnap a faluban voltunk szentmisén, este pedig volt lehetőség szeretetszövetség-kötésre, amit ünnepi nyúlörkölttel végeztünk be. S este elment Frank atya is. Hétfőn elmentünk a Pécsi-tóhoz fürdeni. Napoztunk, úsztunk, tornyot építettünk,

vízibicikliztünk, remekül éreztük magunkat. Hazafelé aztán elnéztünk egy elágazást, így a tábor helyett a hegygerincre jutottunk (a tábor a hegy tővében volt...). Innen viszont remek volt a kilátás, s toronyiránt szépen lejutottunk. Este spontán buli volt a táborúznél, aztán másnap záró este, amire többen készültek különféle műsorokkal: verssel, híradóval, dallal stb. Az előadók pedig kakaós csigát kaptak Abaiék jóvoltából, akik egy nagy tálcával hozták nekünk. Szerdán már csak értékeltünk, összepakoltuk a tábor, s hazamentünk.

Összességében nagyon jó volt a tábor! A sok személyes és közös beszélgetés, a falusiakkal való kapcsolat, a játékok, a sámánest, Frank atya, a szakácsok...

Aki nem hiszi, jöjjön jövőre Jubileumi Nagytáborba!

Lánytábor 18 éven felülieknek

2014. július 6–12.

A szombati jubileumi ünnepség megalapozta a hangulatunkat a lánytáborra, hiszen lelkieken ráhangolódva érkezhettünk meg.

Nagy öröm volt számunkra, hogy két nővér is kísért minket ezen a héten, jelenlétükből, előadásaikból sokat tanulhattunk, szavaik számunkra nagy segítséget nyújtottak. A délelőtti előadásokban sokféle témáról hallhattunk: például a szeretetszövetségről, a személyes eszményről, arról, hogy hogyan dönthetünk helyesen, illetve az időbeosztás fontosságáról. Nagy segítség és lelkesítés volt számunkra, hogy Barbara Kast élete alapján gyakorlati példát láthattunk. Nagyon megérintett bennünket a Szűzanyával való élő kapcsolata, amelyből sokunk új motivációt merít a hétköz-

napokhoz. Alice személyes beszámolója az életéről és munkájáról önkéntesként Schönstattban számunkra is elhozta a jubileumi lendületet. A hét benyomásai, élményei hatására hárman is amellet döntöttünk, hogy októberben a jubileumon,

dése Alice közvetítésével minket is elért egy spanyol dal által, amit a Balatonparton tanulhattunk meg, több strandolónak is vidám perceket szerezve. Az estéink is vidám hangulatban teltek el, a nővérekkel együtt teáztunk, beszélgettünk, és a játék sem hiányozhatott.

A nemzetközi lánymozgalom a Szűzanya jubileumi koronázására készül, amihez mi is szeretnénk csatlakozni, ezt egy imában fejeztük ki, amit aláírásunkkal megerősítettünk.

Hálásak vagyunk a Szűzanyának ezekért a napokért, amiket együtt tölthettünk. Nagy lelkesedéssel várjuk az októberi jubileumi ünnepet, és kérjük Öt, hogy lobbantsa lángra szívünket a szeretetszövetségben.

Schönstattban megkötjük a szeretetszövetséget. Sokat jelentettek számunkra az imák a szentélyben, és szép élmény volt egyik este az erdei szentélynél a gyertyafényben imádkozni és énekelni.

A lelki feltöltődés mellett kibontakoztathattuk a kreativitásunkat is, batikoltunk, gyertyát díszítettünk, megtanulhattunk gyöngyből kápolnát készíteni. A nemzetközi schönstatti ifjúság lelkes-

Jubileumi kislánytábor

Nagyon szép hetet töltöttünk az idén is a schönstatti kislányokkal Epölbén. Nagyokat kirándultunk, játszottunk, nevtünk, hímeztünk és gyöngyöt fűztünk. A jubileumra való tekintettel Kentenich atyával ismerkedtünk a hét folyamán, és nagyon-nagyon megindító volt a kislányok őszinte érdeklődése. A szeretetteljes, vidám légkör mindig igazi kikapcsolódást jelent számomra. Sok kis csodát élhettünk meg a hét folyamán. Például péliföldszentkereszti zarándoklatunk alkalmával schönstatti egységkeresztet fedeztünk fel az oltáron. Ezúton köszönöm Alföldi Eszter és Radnai Kinga szolgálatát, akik segítettek nekem a táborban. Köszönöm a szülőknek, hogy oly sok éven át rám merték bízni gyermekeiket. Minden alkalommal sok-sok

örömet, szép és vidám pillanatot okozott nekem a velük való együttlét. Egyúttal szeretnék kislánytábor vezetői minőségben elbúcsúzni mindenkitől. Évek óta keresem az utódot, de nem sikerült még megtalálni. A Szűzanya kezébe teszem hát a kislánytáborok további sorát. A jövő évtől kezdve én nem tudom többé vállalni a vezetésüket. Ha valaki késztetést érez a folytatásra, szívesen megosztom vele tapasztalataimat.

MPHC

Schumicky Ildikó

„Nagyon hálásak vagyunk Neked a táborért, Boróka nagy lelkesedéssel jött haza. Azóta napi bibliaolvasó lett a kislányunk! Köszönjük a sok fáradozást a lányokért! Boróka már most indulna a jövő évi táborba, ha lehetne.”

Kislánytábori élményeim

Nagyon örülök, hogy idén először eljuthattam a kislánytáborba. Ez volt életem első ottalvós tábora, és a nővéreim már sokat meséltek a régi kislánytáborokról, ezért nagyon-nagyon vártam. Nagyon jó volt, hogy sokat kirándulhattunk, és hogy sokat barkácsolhattunk. A schönstatti Szűzanya képpel díszített lap, amit készítettünk, azóta a háziszentélyünket ékesíti. Örülök, hogy sok barátot szerezhettem. Nagyon hálás

vagyok Ildi néninek, Kingának és Esztinek a táborért és már várom a jövő évi tábort!

Bogdányi Boróka

Tudunk még örülni?

Az új tanév kezdetén némi várakozással tekintünk a zsúfoltnak ígérkező jövőbe. Elgondolkodtunk, hogyan tudnánk ezt az évet valóban minél több örömmel megélni, s nem feladat teljesítésnek, favágásnak.

Nem csak nekünk, de talán minden szülőnek a legnagyobb vágya, hogy örömben élő gyerekeket neveljen. Mindenki ezt akarja, mégis kicsúszik sokszor a kezünk közül. Sokszor mégis a nyikorgó, csikorgó, örömtelen hétköznapiak köszöntenek ránk.

Ám van egy jó hír: **Az öröm képesség, mely nevelhető, fokozatosan kialakítható!**

Szülőként, nevelőként jó, ha tudjuk, milyen fontos ehhez az érzelmi rugalmasság készségének kialakítása. Mit jelent ez? Alaposan megéljük a feneketlen mélységeket, bánatokat konfliktus esetén. Majd egy másik helyzetben, ami-

kor örömben van részünk, tapsikolunk, táncolunk, énekelünk. Átéljük mélyen, együtt, s megnézzük, hogy tudunk utána a harmonikus, kiegyensúlyozott helyzetbe visszajutni. Kijöttem a sodromból, s hogy megyek bele vissza?

Lássák a gyerekek nagy örömmüket és nagy bánatukat is! Hogy tudok más örömeiben, bánatában részt venni?

Manapság leginkább a rugalmasság vész el. Ilyenkor fél a gyerek a nagy örömtől, bánattól, mert nem tudja kezelni, ha nincs megfelelő mintája otthonról. A mesék is azt tanítják, hogy vannak végletek.

A másik fontos szempont **az öröm megtalálásának képessége**. Kidugta a csiga a szarvát, nézd a katicát...

Érzelmek nem önfenntartóak, ha túl gyorsan továbbmegy az élet és nem időzünk el egy érzelmenél, akkor elmúlik. Ha napközben nem tudjuk a napi örömeiket „utóizlelni”, megerősíteni, akkor elmúlnak.

Észre kell ezt venni, időt kell adni a gyerekeknek a vacsoránál, esti beszélgetéskor, esti imánál. Ez van olyan fontos, mint a táskák bepakolása. **Megörvendeztük a mai napon történeteket?** Ismerek olyan családokat, ahol az ima mint egy kötetlen beszélgetés, egymásra reagálás, egymás befogadása, megértése hosszasan zajlik, akár 40-50 percig is. Itt van lehetőség rá, hogy megjelenjen, felcsillanjon az öröm...

A mai világ nem segít ebben, rohan mindenki. Teljesítő, praktikus, negatív,

rohanós a világunk, és ezenközben kell észrevennünk a felcsillanó örömet. Megosztottam valakivel, odaadtam a játékomat – ezek olyan örömeik, melyekre a nap végén érdemes visszagondolni, hogy örömtől örömig élő gyerekeket nevelhessünk. „Megállunk, elidőzünk és az öröm forrásává válunk!”

Érdekes tapasztalat volt hospitálásnál: egy tanárnő jó órát tartott, méltattam részletekbe menően. Ő pedig egy idő után megkért: „mondjál már valami komolyat is!” Az a komoly, ami negatív. Világunk erre van beállítva.

Hogy tudunk örömtörténeteket, példákat gyűjteni?

Egy kislány az óvodából hazatérve örömmel újságot adta édesanyjának, milyen jó volt ma az óvodai mosdóban a vizes szappanon csúszkálni. „Miért csináltad?” – kérdezte édesanyja. „Nem volt még ma semmi örömöm” – válaszolta a kislány.

Ha egy nagybácskának nincs öröme, elbeszélgethetek vele, s rávilágíthatok, mi is volt a mai napban az öröme. Az antenna hiányzik sokszor. Nagybaknál a kapcsolati örömeik vannak inkább túlsúlyban. Vagy a személyes kapcsolódás öröme. Jó átélni, elidőzni, hogy megörvendeztük azt, ami volt aznap.

Az öröm táptalaja a vidám együttlét, az elidőzés, amikor csak úgy együtt

vagyunk, törődünk egymással. Ezért fontos otthon lenni a gyerekekkel. Nem könnyű mindig megvalósítani, hogy elegendő időt szánjak gyerekeinkre. Az időráfordítás a legszebb ajándék. Ha van egy család, ahol van kultúrája annak, hogy „csak úgy” is töltünk együtt időt, beugrunk a testvérünkhöz, barátnőnkhez, az olyan szép! Leülünk csak úgy, csak úgy betérünk testvérünkhöz...

Placid atya a Gulagon örömeiket gyűjtött és talált is. Volt rá ideje. A mi Gulagunk a rohanó hétköznapiak, ahol talán az örömeik megtalálása egész nehézé válik. Érdemes lassítanunk, és pirossal beírni naptárunkba a csak a családunkra és gyerekeinkre fordítandó napokat.

(A szeptemberi „Életre nevelő” c. műsor szerkesztett változata)

Ünnepeltünk – ünneplünk

2014 – tíz éve, hogy leraktuk a magyarországi schönstatti leányszentély alapkövét.

2014 – Száz éve, hogy Kentenich atya lerakta a Schönstatt család alapkövét. Száz éve, hogy tanítványaival együtt megkötötte a Háromszor Csodálatos Anyával és Királynővel a SZERETET-SZÖVETSÉGET.

Július 5-én Óbudavárra gyűltek össze a magyarországi család tagjai, barátai, támogatói. Ünnepelni, hálát adni, a múlt gyümölcsseit learatni és jövőért könyörögni. Hálát adtunk és megköszöntük a magyarországi „nagy öregek” áldozatos munkáját és a család vezetését. Valamit biztosan nagyon jól csináltak, mert a fiatalabbnál fiatalabb generációk is nagy számban jelen voltak. Szép volt

látni, hogy milyen élő az egyház Schönstattban, mennyi új hajtás, virágzó ág van benne. És szép látni a bőséges termést hozó, aranyló levelű idősebb ágakat is.

Az alapítók munkáját megköszönve bemutatkozott az új vezetőség is.

A gyönyörűen feldíszített kápolna oltáránál Márfi érsek atya és Bíró püspök atya egy igazán különleges ajándékot kapott egy arany bankkártya formájában, mely teljes hozzáférést biztosít számára a magyarországi kápolnában növekvő kegyelmi tőkéhez október 18-ig.

Gyűltek a korszóba szépen a hála ajándékai is: sokan összegyűjtötték és leírták, mit jelent számukra Schönstatt, mit kaptak égi édesanyánktól.

Minket különösen is megérint és hála lára indít, hogy újra találkozhattunk azokkal az emberekkel, családokkal, akiket az évek során a családnapokon a szívünkbe fogadtunk, de aztán már nem volt mód velük újra felvenni a kapcsolatot.

Szép volt látni ezt a gyönyörű, sokszínű, virágzó családot. Mint amikor a hegycsúcsra felérve körülnéz az ember, és ámulva mondja a gyönyörű tájra:

KÖSZÖNÖM.

Bátran tovább szeretünk

(A jubileumunk középpontjában a szeretetszövetség áll. Erről olvashattok most az alábbi sorokban)

A nagypapa és a nagymama összeveszték valamin, és a nagymama annyira dühbe gurult, hogy nem szólt többet aznap nagypapához. Másnap nagypapa már teljesen megfeledkezett a vitáról, de nagymama továbbra sem figyelt rá, nem is szólt hozzá. Tehetett a nagypapa akármit, nem tudta a párját kihúzni sértődött hallgatásából. Végül elkezdett lázasan turkálni a szekrényekben és a fiókokban. Miután ez így ment egy darabig, nagymama már nem bírta türtőztetni magát:

– Mi az ördögöt keresel? – kérdezte dühösen.

– Istennek legyen hála, megtaláltam – mondta nagypapa hamiskás mosollyal. – A hangodat!

Apró kis félreértések, rosszul sikerült reakciók, a hétköznapi rutinjának felőrölő darálója, és a fáradság – mind-mind hozzájárulnak ahhoz, hogy megfeledkezzünk a szeretetről. Arról a szeretetszövetségről, amit a házasságkötésünkkel kötöttünk. Vádaskodás, ítélezés, skatulya, és a saját igazunk keresése.

A történetben szereplő nagypapa felhagyott azzal, hogy védelmezze a maga igazát, ennél sürgetőbbnek érezte, hogy újra kapcsolatba kerüljön a nagymamával. Sokszor nem az a fontos, hogy két ember között egy vitában kinek van

igaza, hanem a kérdés az, képesek vagyunk-e az újrakezdésre. Mennyire teherbíró a szeretetünk?

Egy alkalommal Fischer atya hevesen kritizálta Kentenich atya előtt egyik társukat, aki szintén Dachauban raboskodott. Azt várta, hogy mint mindig, Kentenich atya most is türelmesen és jószágon befogadja a panaszát és gondját. De nem így történt. Kentenich atya határozottan és élesen megvédte említett társukat. S ami még rosszabb volt, tett néhány nagyon komoly megjegyzést Fischer atyára vonatkozóan, amin ő persze teljesen felháborodott. Később aztán Fischer atya keresni kezdte Kentenich atya közelségét, hogy lehetőséget adjon neki a bocsánatkérésre, ő abban élt ugyanis, hogy Kentenich atya igazságtalan volt vele. A várt bocsánatkérés viszont elmaradt. „Semmi közöm többé hozzá!” – mondta Fischer atya sértődötten. Azon a napon így egyedül ment a gyülekezőhelyre. És csak ott vette észre, hogy Kentenich atya egész csendben követte, mellé lépett és mellette állt, majd így szólt: „József, csomagot kaptam, volt benne egy angolna. Neked szeretném ajándékozni!” Fischer atya hevesen tiltakozott: „Atya, ilyen körülmények között nem fogadhatom el az angolnát.” Erre Kentenich atya könnyörögni kezdett: „Engedd, hogy ismét jóba’ legyünk, József!” Fischer atya egy idő után már nem tudott ellenállni, és elfogadta az angolnát.

Kinek volt igaza? Bizonyára mindketten úgy gondolták, hogy náluk az

igazság, és ettől a meggyőződéssé váló gondolattól nehéz elszakadni. Ilyenkor az „én” elkezd önmaga körül keringeni, mint ahogy ez a nagymamáról szóló történetben is érzékelhető.

A házasságunkban is adódnak időnként viták és nézeteltérések. Két ember jóhiszemű cselekedetekkel is megsebezheti egymást, nem kell, hogy bűn legyen, amin összeveszünk. Azonban, ha bajban vagyunk, akkor az a fontosabb, hogy hogyan jutunk ki belőle, nem pedig az, hogy hogyan estünk bele. Az idő minden sebet begyógyít – tartja a latin közmondás (tempus omnia vulnera sanat), mégis a fájdalom, amit érzünk, egy-egy konfliktusban sokáig megmaradhat. Mit tehetünk? Bátran tovább szeretünk, és így szólunk egymáshoz: „Engedd, hogy újra jóba’ legyünk!”

Tilmann atya biztatása közösségünkben szállóigévé vált: „Barátaim, a házasság munka!” Két ember nem magától marad egymáshoz közel. Maguktól menthetetlenül távolodni kezdenek. Annyi minden van, amit másként látnak! Talán megkopik a szerelmünk első ragyogása, és unalmassá válunk. Beskatulyázunk, és magunk is skatulyába kerülünk. Felveszünk és felismerünk egymásban idegesítő szokásokat, sebeket adunk és kapunk. „Gutta cavat lapidem, non vi sed saepe cadendo” – a vízcsepp is kivájja a követ, nem erővel, hanem gyakori csepegéssel. Így hatnak a visszatérő hibáink és rossz szokásaink, amelyek a köztünk lévő házastársi szeretetet gyengítik. Lassanként falak kezdenek közénk épülni. Csak az a házasság marad ép, ahol két ember képes ezeket az újra és újra felépülő falakat

lebontani, az egység csodáját újrateremtteni.

Néha csalódást érzünk a társunkkal szemben. Talán magasra tettük a mércét? Él bennünk egy eszményi kép a társunkról? Elgondoljuk, hogy milyenné kellene válnia?

A hétköznapiakban megéljük, hogy a házastársunk messze nem az, mint akire vágyakoztunk. Ez a csalódás a Jóistentől kapott nagy feladat, mellyel ő szól hozzánk, azt szeretné, hogy társunkat önmaga miatt szeressük.

Isten azt szeretné, ha tisztábbá válna a szeretetünk; ha önzetlenebbül szeretnénk, feltétel nélkül, úgy, mint Krisztus. Szent Pál így fogalmaz: „Férfiak, szeressétek feleségeteket, ahogy Krisztus szerette az egyházat!” A Mennyei Atya ajándékozhatna annyi kegyelmet, hogy ez a hiba eltűnjön, de Ő azt szeretné, hogy növekedjünk a szeretetben. És mi próbálkozunk. És csalódunk! Nemcsak a társunkban, magunkban is. Elrontunk sok mindent, de erőlködünk, mert szeretnénk jobbra válni. Szeretnénk az Atya kedvenc gyermekei lenni. Mit tehetünk ilyenkor, hogy ne csak egy emberi erőlködés legyen e törekvés? Szeretetszövetséget kötünk Máriával. Akinek a legfontosabb szívügye, hogy Fiához vigyen minket. Bekapcsolódunk a 100 évvel ezelőtt Kentenich atya által kötött szeretetszövetségbe, és így értelmet nyernek a küzdelmeink.

Könnyű a társunkban felfedezni a hibákat. De nehezen tudunk ezzel együtt élni. Van, aki a táskáját rendszeresen ledobja a nappaliba, mások a szennyes ruhát a kosár mellé teszik, van, aki hangerősen trombitál orrfújás közben, vagy

elfelejti bevetni az ágyat... Egyszer egy férj mesélte: „Gyakran mérgeződtem, amikor az autóba beülve tapasztaltam, hogy már megint el van állítva az ülés, a háttámla, a tükrök és a kormánymagasság, az ajtó pedig a fülemre csapódik. Ezekben a helyzetekben ma már az jut eszembe, hogy kaptam egy új lehetőséget a Jóistentől, hogy a feleségemre szeretettel gondoljak.”

Egy feleség mesélte a következőket: „Ritkán sikerül a korszóba ténylegesen bedobni egy cédulát a lejegyzett felajánlással, de gondolatban gyakran a Szűzanya kezébe helyezem a gondjaimat. Arra szoktam gondolni, hogy mi mindent tehet Ő a kezével, amikor nála van a nehézségem: megold, felold, kibogoz, felemel, megmutat, hozzátesz, fellazít, összeköt... Amikor egy nehézséget felajánlok a számára, nemcsak elszenvető-

je vagyok annak, hanem az ura is. Nem tudok gyors eredményről beszámolni. Sokszor a visszatérő nehézségeket kell újra átadnom, még szerencse, hogy a korszó számtalanszor újratölthető. Gyakran beszélek a Szűzanyával a férjemről a gyerekekkel kapcsolatban. Mivel én vagyok itthon a gyerekekkel, azt gondolnám, hogy jobban észreveszem, ha többet vagy mást igényelnek az apjuktól. Néha szóvá is teszem, de a kéretlen tanács sosem hasznos, inkább utasításnak és kritikának érezhető. Egyébiránt, ki garantálja, hogy nekem van igazam? Beleszólhatok-e a társam gyerekekkel felépülő kapcsolatába? Ezekkel a gondolatokkal szoktam a háziszentélybe menni.”

A szenvedések, melyeket a társunk okoz, nem tűnnek el egyszerre. Ezeket a társunkért a Szűzanyának ajándékozzuk! Felajánljuk a szenvedéseinket Krisztussal együtt az Atyának, részt veszünk a megváltás művében. A szentélyünkben van egy külső jel: a korszó. Az áldozatainkat egy cédulára írjuk, és bedobjuk a korszóba. Ha egy szenvedést elajándékozok, az már nem fáj annyira. Fáj még, de van értelme. Ha értelme van, akkor könnyebben viselem el. Itt van a társam hibája. Szenvedek miatta. De most nem válok görcsössé, hanem odaajándékozom érte. Így fellazul a saját lelkem. Sokszor valóban bátorság kell ahhoz, hogy megtegyük az első lépést.

De nem kell félnünk! Ajándékozzunk a társunknak valamit! Talán egy angolnát...

„Ha kutató tekintettel nézünk az elmúlt 25 évre, akkor hamarosan túlcsordul a szívünk, és együtt mondhatjuk a zsol-

tárossal: „Irgalmas Istenünk jóságát mindörökké éneklek!” A sok nagy és értékes dolgot, amelyet ez alatt az idő alatt e szent helyen kaptunk, közvetlenül Schönstatt anyjának, úrnőjének és királynőjének köszönhetjük. Végso soron ő maga az ajándék, akit Isten bölcsessége, jósága és mindenhatósága 1914. október 18-án különös módon adott a családnak és általunk megújulva a világnak. Az ő műve minden, ami innen elindult. Ő lobbantotta fel – a közbenjárása által – sorainkban a hősies szentségi életet és az életszentség utáni hősies törekvést. Neki köszönjük a tisztaság és a szüzesség finom érzékét, a nemes alkotó apaság és anyaság kibontakozását, és a vágyat egy mind magasabba lángoló Isten- és emberszeretet után. Tőle kaptuk aszketikánk és pedagógiánk csodálatos épületét, mely a részletekbe menően figyelembe veszi egyéni adottságainkat, és egészen finoman illeszkedik az egyének és a közösségek – Isten által teremtett – sajátosságaihoz. Általa találtuk meg személyes és közösségi eszményünket. Ő hozta létre családnak tagozódását a kor szükségleteinek megfelelően. Ő imádkozta ki és tartotta meg a hivatásában sok rátermett tagunkat. Ő gondoskodott arról is, hogy állandó kudaraink ellenére is legyen mindig újra bátorságunk kinyújtani kezünket a csillagok felé.

Az ő tulajdona mindegyik ház, melyeket itthon és külföldön építhettünk és örökölhettünk. Ő tanított meg minket arra, hogy korunk és életünk minden nehézségét mint korszerű feladatot tekintsük, és bátran támadásba induljunk ellene.

Ő nyitotta fel a szemünket, hogy felismerjük családnak növekedésének törvényét: csak küzdelemben és feszültségben, próbatételekben és üldözésben tud növekedni és fejlődni, mint egy igazi háborús gyermek. Neki köszönjük azt a kegyelmet is, hogy minden kőszikla, melyet a megsemmisítésünkre dobtak ránk, egy-egy hatalmas lépcsőfokká változott, amelyen biztosan haladunk felfelé Istenhez és a hivatásunk kiteljesedéséhez.

Nélküle nem tudtunk volna megmaradni az egészséges középúton, nem tudtuk volna megőrizni a tisztánlátást a katolikus egyházon belüli éles ellentétek közepette, és nem tudtuk volna az utunkat nyugodtan és biztosan folytatni.

Ő nevelte az egyes tagokat, és ő formált minket egyetlen nagy családdá. Ő vívta ki és biztosította az egyházban is a helyünket. Beigazolódtott rajtunk Palotti Szent Vince szava: „Ő egy nagy misszionáriusnő!” Csodát művelt velünk!

Úgy mutatkozott, mint Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Úrnője, aki

- csodálatosan hatalmas,
- csodálatosan jóságos és
- csodálatosan hűséges,
- mint Isten anyja,
- mint a Megváltó anyja és
- mint a megváltottak anyja.

Szó szerint valóra vált, amit az alapításkor kértünk és reméltünk. Egészen különös módon felállította itt kegyelmi trónját és kinyilvánította a világnak di-csőségét.”

(Második alapító okirat,
1939. október 18.)

A mennyország gyermekei

Amerikai–iráni filmdráma, 1997,
Rendezte: Majid Majidi
M. Ervinnek ajánlom sok szeretettel!

Két tiszta tekintetű gyermek, két pár ócska cipő és a vágyak a főszereplői ennek a nem mindennapi filmnek.

A történet Teheránban játszódik, Ali és Zahra, a testvérpár küzdelmeit

mutatja be a szegénység, a nyomor, az elveszettség ellen. Ali szerencsétlenül elveszti Zahra szandálját, itt kezdődik minden bonyodalom. A gyerekek titkolják szüleik előtt a veszteséget, így közös lesz a tornacipőjük. De az idő nem áll meg, könnyörtelenül múlnak a percek. Mindennap futni kell az életért (a cipőért). Az összefogás, a szeretet, a megértés segíti a testvéreket a győzelem felé. A győzelem pedig most az egyszer nem az első helyet jelenti a futóversenyen. Vajon sikerül-e Alinak nem elsőként célba érnie? Beteljesülnek-e a két szegény gyermek vágyai?

Családi film, 7-8 éves kortól már élvezhető.

Hétköznap nem hétköznapian

Olvasóinkkal beszélgetve, az ő visszajelzéseik alapján, továbbra is a gyors, egyszerű, olcsó ételekre van a legnagyobb igény, de mivel ilyenek már többször is voltak terítéken, egy kis érdekességgel, különlegességekkel próbáljuk feldobni őket.

Egy kedves soproni régiós olvasónk nagymamája régi receptjével kezdjük:

„Ezt a levest **Sal** néven neveztük, a gyerekeim csak csirkefőzeléknek hívják.

Hozzávalók: 0,5 kg comb és szárny egyenesen (a mama aprólékból főzte, de

a családom kedvéért változtattam az alapanyagon), vöröshagyma, babérlevél, egész bors, natúr joghurt vagy tejföl, 1 tojás, liszt.

A csirkét feltesszük főni egy fej vöröshagymával, néhány babérlevéllel, sóval, borssal, vegetával. Amikor megfőtt a hús, a levest átszűröm egy másik fazékba, beleteszem a húst, egy tojásból készített vajgaluskát szagatok bele, és behabarom. Az eredeti recept szerint tejfőllel készítettük el a habarást. Mivel a fiam laktózérzékeny, joghurtot használok.”

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszárj)

A **kelkáposztás széles metélt** hétköznapi vacsorának is ideális, de akkor is nagyon jól jön, ha beállítanak a kamasz gyerekeink néhány barátával, iskolatársal, és ennének valamit, de lehetőleg gyorsan.

Hozzávalók: széles metélt, húsos szalonnaszletek (bacon), hagyma, fokhagyma, kelkáposzta, só, bors, tejszín, füstölt sajt + ínycseccnek szezámmag és/vagy őrölt római kömény.

Azalatt az idő alatt, amíg a tészta megfő, a vékony csíkokra vágott húsos szalonnát kiolvasztjuk, beletesszük a vékony szeletekre vágott hagymát, fokhagymát, vékony csíkokra vágott kelkáposztát. Együtt pirítjuk, sózzuk, borsozzuk, rátesszük a köményt, s ha kész, tejszínnel felöntjük és összemelegítjük. A megfőtt tésztát hozzáadjuk, és reszelt sajttal, esetleg pirított szezámmaggal tálaljuk.

Az **indiai csirkeszárny** is hamar elkészül, de ha korábban előkészítjük, akkor még hamarabb.

Szükséges hozzá: néhány csirkeszárny, de lehet más hús is, csak kb. akkora darab legyen, joghurt (a görög jobb), ebbe kerül só, bors, őrölt római kömény, őrölt koriander, fokhagyma zúzva, finomra vágott petrezselyem.

A szárnyakat a fűszeres joghurtban pácoljuk, ezt meg lehet tenni előre is, és amikor frissen ennénk, csak kiterítjük azokat (úgy, hogy a pác is rajta maradjon valamennyire) egy sütőpapírral bélelt tepsibe és kb. 20-30 perc alatt ropogósra sül az előmelegített sütőben. Hozzá uborkasalátát vagy káposztát adhatunk, de tálalhatjuk sült krumplival is.

Az elején említett nagymama recepttárából való a ráérősebb időszakban elkészíthető, de sokáig eltartható és jól szállítható **linzer**.

Hozzávalók: 50 dkg liszt, 25 dkg porcukor, fél sütőpor, 25 dkg margarin, 3 tojás sárgája és 1 egész tojás. Ízesíthető: citromhéjjal vagy kókuszreszeléssel.

A hozzávalókat összegyúrjuk, és néhány órára hűtőbe tesszük. A legjobb, ha egy egész éjszakára. Majd vékonyra nyújtjuk, szaggatjuk, és sütjük. A kihűlt sütitiket lekvárral ragasztjuk össze. Frissen roppanós, néhány nap múlva finom puha lesz.

Őszi desszert körtével

Néhány évvel ezelőtti felfedezésem, és azóta is ez a kedvencem ebben az időszakban: a körtészeleteket bundában (sűrűbb palacsinta tészta) megsütjük. A tányér közepére egy kis gombóc fahéj- vagy vaníliafagyit teszünk, körberakjuk a körtészeletekkel, és ezt körbeöntjük szilva chatneyval (fűszeres szilvaszósz). Nagyon finom így együtt!

Borajánló

A nyáron Észak-Magyarországon kirándultunk, és ha már itt voltunk, akkor a vidék jellegzetes borát, a tokajit is megszerettük volna kóstolni. A festői szépségű Erdőbényén található **Illés családi pincészetet** választottuk. A szép és régi pincerendszernek van olyan része, ami még a Rákócziak idejéből való.

Arra járóknak nagyon ajánljuk figyelmébe a helyet (bővebben a honlapjukon) és a boraikat, amelyek közül nekünk a tokaji sárgamuskotály ízlett legjobban, ezt ajánljuk most.

Terka: – Nagymama, te olyan kövér vagy! Legyél fogyatékos!

– ?!

– Hát ne egyél olyan sokat!

Esti ima: – Mit énekeljünk?

Feri: – A kutyát! Életem kutyát, azt!

Márton nap környékén: Ludas Matyi felvonulás...

Marika: – Nagyika, miért raksz tésztát a levesbe?

Nagyika: – Mert a nagymamám mindig így szokta!

Marika: – Az enyém is!!!

Hívom Dórit „olvasni”:

– Gyere, nézegessük a Böngészőt!

– Az tud böngéni?

Ferinek szűk az új rövidnadrág, feszeng:

– Ez nem engedi meg, hogy leguggoljak!

Feri: – Ott a vödörnek a lábnyoma!

Marika panaszkodik otthon, mert nem jól zár a zuhanyfüggöny:

– Miért nincs nekünk is olyan digitális zuhany, mint Óbudaváron? (ld. zuhanykabin)

Ilus tanítani kezdett egy speciális iskolában. Beszéljük a gyerekek előtt, hogy SNI-s gyerekeket tanít. Józsi:

– Mi van? Ese nincs gyerekeket?

– Hajni néni meggyógyult?

– Igen, de most szabadságon van.

– Mi az a szabadság?

– Hát, ahova elengedik!

– Kik?

– A gyerekek!

– Marika, a „vett” az hány „t”?

– Kettő!

– Miért?

– Hát három nem lehet!

Gólyahír

Istennek hála, 2014. 05. 11-én megszületett második kisfiunk, Császár Teofil János! Balázs, Zsófi és 5 éves Bertalanunk legnagyobb örömére.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ Kantenich atyát, a Schönstatt mozgalom 100 évét és a szeretetszövetséget
- ❖ Tilmann atya útmutatását, tanácsait, szeretetét
- ❖ Gertrud-Maria nővér szolgálatát
- ❖ hogy eljutott hazánkba a Schönstatt lelkiség
- ❖ a TECSENGŐ házaspárjait és nagylelkű tevékenységüket
- ❖ az új vezető házaspárokat
- ❖ a jubileumi munkacsoportot
- ❖ az óbudavári jubileumi ünnepet, a találkozások örömet és mindenkit, aki az ünnepünkért munkálkodott
- ❖ a nyári családnapokat, a házigazda, előadó házaspárokat, a gyermekfoglalkoztatókat és mindazokat, akik ezért dolgoztak
- ❖ a fiú és leánytáborokat és azok szervezőit, vezetőit
- ❖ a schönstatti családcsoportokat
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ azokat a szeretteinket, akik az örökévalóságban vannak
- ❖ a schönstatti családi tapasztalatokra épülő jegyesoktatást.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy a centenárium évében családjaink elmélyüljenek Schönstatt lelkiségében
- ❖ hogy a Schönstatt mozgalom október 18-i ünnepe kegyelmekben gazdag legyen
- ❖ a Mária musical és a mozgásszínház felkészüléséért és előadásaiért
- ❖ hogy áldja meg Gertrud-Mária nővér áldozatos munkáját
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy meghessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ a párkapcsolati problémákkal küzdő házaspárokért
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy élővé tudjon bennünk válni a szeretetszövetség a hétköznapiakban is
- ❖ a 12. óbudavári családakadémiás évfolyam elindulásáért
- ❖ hogy a régiók és családcsoportok megújuljanak, felfrissüljenek, és gyümölcsöző munkát végezzenek
- ❖ hogy újabb családok találjanak rá a schönstatti útra
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokért
- ❖ hogy az új iskolaévben gyermekeink és fiataljaink készüljenek az önálló életre.

SCH hírek

Gratulálunk a GyőztesKÉK csapatának (Óbudavári Régió) a nyári jubileumi ünnepségen megrendezett, hagyományteremtő foci-kupa elnyeréséhez!!!

Csapattagok: Gyuk Bendegúz – csapatkapitány, Szabó Jakab, Kerekes János, Szabó Sámuel, Vissi Andris, Varga Márton, Petőházi Bence, Varga János, Gódány Levente, Kerekes Márton, Szelestei Tamás – kapus

2014. június 15-től szeptember 7-ig 11 egyhetes és egy hétvéges családnapokat tartottunk Óbudaváron. A rendezvényeken 173 család 847 fővel vett részt. A családnapok megrendezését 30 önkéntes házaspár mint házigazda és előadó, valamint 124 fő önkéntes mint gyerekfoglalkoztató segítette.

Új kezdeményezés volt a családnapok sorában a 45+ családnapos hétvége, melyen 11 házaspár vett részt. Megfogalmazódott, hogy nagy szükség van a hosszabb ideje házasságokkal való törődésre.

2014. június 20–22-ig került megrendezésre a Kentenich Kisegyetem zárása.

2014. július 5-én tartottuk a nyári Jubileumi ünnepséget, melyen 744 résztvevő ünnepelt velünk. A perselyadomány 196 ezer forint volt.

Augusztusban az MVH átutalta a Diós Ifjúsági Turistaház bővítés támogatásának első részletét, 2 585 306 Ft-ot.

Az egyesület a 2013. évi 1% felajánlásokból 666 941 Ft támogatást kap. Köszönjük szépen azoknak, akik gondoltak ránk.

Elindult a CSAK 12. évfolyama Óbudaváron.

A Schönstatt család idei zsinata november 7–9-ig kerül megrendezésre. Kérjük a közösség tagjait, imáikban hordozzák ezt a találkozót, hogy a Szentlélek vezesse a zsinatot. Akinek ide tartozó javaslata, észrevétele van, az a csoportvezetőkön keresztül tudja eljuttatni a vezetőségnek.

Kapaszkodónk a házasságban

Amikor összekötöttük életünket, tudtuk, hogy sok minden megváltozik körülöttünk, tudtuk, hogy a „mézes-hónapok” elmúltával másként látjuk majd egymást, hogy a gyerekek érkezésével átrendeződik az életünk, tudtuk, hogy le kell mondanunk sok mindentről, ami korábban hozzátartozott a mindennapokhoz. De hogy ennyire más lesz minden, arra nem számítottunk. A korábbi nyugodt, viszonylag kiszámítható élet helyett váratlan helyzetek tömkelegével kell szembenéznünk, és ezek között csak a könnyen, már-már rutinszerűen kezelhetőkhöz tartozik, amikor a gyerek pont akkor kakil be, amikor már amúgy is késésben vagyunk. A la-

kás legtöbbször romokban, gyerekzsvaj... (Milyen idilli képzeink voltak erről tizenegynéhány évvel ezelőtt, amikor jegyespárként a játszótéren zsvajgó gyermekekben gyönyörködtünk!) Ha egy szemlélődésre alkalmas kis csendes sarkot szeretnél találni, nem találsz nálunk, legfeljebb csak este tíz után (bár erre sincs garancia), de akkor meg már sokkal vonzóbb az ágy.

Az idő nagy úr, nem lehet neki parancsolni, és bárhogya is kéred, nem hajlandó megállni, de még csak lassítani sem. Így nem tehetsz mást, csak rohansz utána, és ettől állandó zavarban vagy, időzavarban, és ez a zavar frusztrál. Az egyetemen szerzett egészséges önbi-

zalmad elenyészik, és azt kezded érezni, hogy semmire sem vagy alkalmas, semmit sem csinálsz jól, nem tudsz megfelelni a világ kihívásainak, miközben fizikai határaidat feszegeted.

No, de ide is passzol a jézusi intelem: „aki az eke szarvára tette a kezét, az ne forduljon hátra” – a mi esetünkre alkalmazva: ha belevágtál a családprojektbe, hát csináld is végig! Rendben, de legalább valaki azt mondja meg, hogy merre szántsak!

Van egy fiatalkori élményem. A dél-franciaországi zarándokhelyen, Lourdesban voltam egy hétig lelkigyakorlaton. Ez a kisváros a Pireneusok lábánál van, úgyhogy egyik délután kirándulást tettem a környező hegyekben. Itt összefutottam egy csapat gyerekekkel, akik komoly sziklamászó felszereléssel, néhány felnőtt utasításait követve szép sorban megmászta egy előttük tornyosuló 10-15 méter magas sziklafalhoz. Másnap aztán újra kimentem a sziklafalhoz, hogy fiatalságomra jellemző meglehetősen megdöbbenéssel magam is megmászam ezt a kődarabot. Vonzott a magasság, a kihívás, a kaland. Egészen jól ment a dolog, a feléig. Ott aztán rá kellett döbennem, hogy elfogytak a *kapaszkodók*. Lehet, hogy voltak, mert hogy előző nap a gyerekek egyenes úton feljutottak a tetőre, de én nem találtam egyet sem. Úgyhogy se előre, merthogy nem voltak kapaszkodók, se hátra, mivel a sziklamászásról tudniillik, hogy ott aztán nem lehet hátrafele tekintgetni, mert lefele csak kötélen ereszkedve, vagy a csúcsot elérve, egy másik arra alkalmas útvonalon lehet lejutni a magaslatról. Már-már a pánik kezdett úr-

rá lenni rajtam, mikor aztán oldalazva találtam egy olyan pontot, ahonnan meg tudtam hódítani a csúcsot. Végül is sikertörténet kerekedett a dologból, de nem sokon múlt, hogy nem az lett. Jó lett volna, ha van ott valaki, aki ugyanúgy instrukciókkal lát el, mint előző nap a gyerekeket.

Családi életünkben is gyakran tapasztaljuk úgy, hogy elfogytak a kapaszkodók. Ilyenkor aztán jó lenne, ha valaki segítene, olyan, aki „ért hozzá”, kellő tapasztalattal rendelkezik: segít meglátni azokat a kapaszkodókat, amelyek mi nem vettünk észre, és rávezet arra az ösvényre, ahol megvannak azok a kapaszkodók, melyek segítségével elérhetjük a csúcsot. Mert ha nem találunk kapaszkodókat, könnyen lezuhanhatunk a szikláról. És hogy ez nem csak holmi költői túlzás, azt világosan jelzi, hogy környezetünkben, barátaink, rokonaink körében egyre több házasságot láthatunk tönkremenni.

Elkezdtek tehát keresgélni a kapaszkodókat. Lázasan bújtuk a szakirodalmat, ifjú házások közösségébe jártunk, de csak azt tapasztaltuk, hogy egyre kuszáltabbak vagyunk. Bár többször is sikerült eljutnunk a máriabesnyői Családkongresszusra, ahol remek előadásokat halhattunk, feltöltődünk, és a hegycsúcs is kibontakozott a felhők közül, de hogy az a következő fogódzó, amit meg kell fognunk, hol van, azt nem találtuk. Lefordítva magyarra: elméleti síkon egyre kiválóbbak, képzetebbek lettünk, de a gyakorlat már korántsem működött olyan olajozottan.

Tízéves küzdelem után aztán érkezett egy e-mail a Radnai házaspártól, melyben figyelmünkbe ajánlották a schönstatti Családakadémia kétéves családtréner képzését. Átfutottuk a programot, és örömmel láttuk, hogy az első év a saját családi életünk alakításáról, ápolásáról szól, arról, hogy rendbe rakjuk, amit tudunk, és csak azután kezdünk el azzal foglalkozni, hogy megtanuljuk, hogyan lehet továbbadni azt, amit mi magunk megtapasztaltunk, azokat az értékeket, melyeket hordozunk.

Az első év egyik legfontosabb felismerése az volt számunkra, hogy a hétköznapi életben mások is ugyanúgy küszködnek, mint mi. Az „alkalmatlanság” érzése természetes. És hogy a tökéletlenséggel való szembesülés alkalom a tökéletesedésre, a jobbításra, sőt, önmagunk és mások elfogadására. Mózes példáját hozták elénk, aki emberi gondolkodás szerint és önmaga szerint is, több szempontból alkalmatlan volt arra, hogy a választott nép vezetője legyen. Nem népe hitében, kultúrájában nevelkedett, indulatos ter-

mészete gyilkosságba sodorta, száműzve élt, és ráadásul dadogott. Isten mégis neki nyilatkoztatja ki magát, őt küldi, hogy kivezesse Izrael fiait Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Mózes szabódik: „Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kivezesse Izrael fiait Egyiptomból?” (Kiv 3,11); „Nem hisznek majd nekem és nem hallgatnak szavamra...” (Kiv 4,1); „Kérlek Uram, nem vagyok én a szavak embere, ...” (Kiv 4,10); „Kérlek Uram, küldj mást...” (Kiv 4,13).

Gyengeségeink, hibáink, tökéletlenségünk ellenére mi is apostolkodásra vagyunk hivatva. Minket is küld az Úr, és mi is szabadkozunk, kifogásokat keresünk. Mi is jeleket kapunk, akár csak Mózes. Alkalmatlanságunkat érezzük, de ezen túl kell lendülnünk.

Hat hétvégét vett igénybe az első tanév, valamint egy nyári hetet, amit közösségi-családi nyaralásként is értékelhettünk, hiszen ezen a gyermekeinkkel együtt vehettünk részt. Alkalomról alkalomra két-két előadást hallhattunk, és beszélhettünk át kettesben, majd ezeknek a házaspáros beszélgetéseknek egy szüretét oszthattuk meg a többi résztvevővel. A témák mind a szentségi házasság, a családi élet elevenébe vágtak, és sokat adtak hozzá kapcsolatunkhoz. Az előadó párok a családakadémia korábbi résztvevői voltak. Ezek a zömében sokgyermekes házaspárok, akik az élet különféle területein munkálkodnak, üdítően felkészült, és elmélyült előadásokkal ajándékoztak meg minket.

A Kaposzentbenedeken töltött nyári héten aztán valódi közösségé kovácsolt minket – az évfolyam családjait – az együttélés.

A második évben aztán megtudtuk, miért is volt annyira fontos a megelőző egy év kényeztető *semmittevése*. „Először vegyél, aztán tegyél” – mondták nekünk. Közben megtanultuk, mit mondhatunk el együtt, milyen mélységig engedhetünk bepillantást házasságunk, családi életünk belső berkeibe, hogy az ne okozzon konfliktust közöttünk. Persze még így is előfordul, hogy rálépünk egymás tyúk szemére, sokat kell még tanulnunk.

Az évfolyam többi családját is jól ismerjük már, ezért fesztelenül tudunk egymás előtt beszélni. A tavalyi témák és hétvégék előkészítették a talajt, hogy idén a mi kis palántáink is szárba szökjenek. Örömmel vártuk az újabb al-

kalmakat, és bizalommal tekintettünk munkánk elé. Ez a második év már arról szólt, hogy miképpen találhatjuk meg „szívtémáinkat”, azokat a számunkra fontos és megküzdött igazságokat, melyeket hitelesen továbbadhatunk. Mert egyetlen család sem tökéletes az élet minden területén, de mindannyian hordozunk olyan értékeket, melyeket hitelesen tudunk közvetíteni.

Hála és öröm tölt el mindig ebben a társaságban, mert olyan párokkal vagyunk együtt, akik őszintén törődnek keresztény hivatásukkal, és így tekintenek házasságukra.

*Horváth Tamás és Tűzke Klára
Nagykanizsa*

Óbudaváron

Már másfél éve járunk rendszeresen családtréner képzésre, ha jól emlékszem, még egy alkalmat sem hagytunk ki, mert ebben a közegben valahogy megtaláltuk önmagunkat, hivatásunkat, és nem utolsósorban otthon érezzük magunkat.

Schönstattról hallottunk is, meg nem is; igazából eddig egymás megismerésén, a házasságunk javíthatóságán, és a megtapasztalt sok jó dolog átadásán volt a hangsúly. Ezt tanultuk, ezen dolgoztunk. Hogy ennek mi is pontosan a háttere, arról csak egy-két információnk volt. Éppen ezért nagy várakozással tekintettünk az óbudavári hétvége elé, ahol biztosak voltunk benne, hogy ha más nem is, de a hely szelleme hatással lesz ránk.

Szeretnék valamit megérteni a titokból, vagy talán a saját feladatunkból. Az, hogy a Jóisten ide vezetett minket, biztosan nem véletlen. Családban élünk, mai körülmények között még azt is megkockáztatom, hogy nagy családban. Erről szólnak a mindennapjaink, hogy próbálunk boldogok lenni, ketten is és hatan is, ma a XXI. századi Magyarországon. Keressük az útjelzőket, hogy merre menjünk, hogy kell jól csinálni; hiszen annyi rossz példa van körülöttünk, hogy néha csak azt mondogatjuk: „Csak így ne!” Keressük az életünk értelmét, és szeretnénk ezt a gyerekeinknek is megmutatni. De mi a jó módszer?

Itt, ebben a társaságban érzem mindig azt, hogy ami számunkra fontos, az

hogy már semmilyen inputot nem vagyok képes befogadni. Annyi-annyi gondolat kavargott a fejemben. Kezdetű körvonalazódni, hogy lassan elméletben már mindent tudok, de hogy fogom ezt gyakorlattá tenni? Honnan lesz ehhez erőm? Amikor minden nap türelmetlen kiabálásba torkollik a gyereknevelés, akkor miként beszélhetnék én másoknak a jó házasságról?

itt mindenkinek fontos, hogy az értékrendünk azonos, és bár eléggé kilógunk az önmaga körül forgó világból, azért mégis ez vezet a boldogság felé, ennek van értelme.

Itt megtanultam és megértettem, hogy a házasság önmagában is hivatás, a házasságunkat jól működtetni nem is olyan egyszerű feladat, és sokkal nagyobb tétje van, mint mondjuk a vállalatvezetésnek. Házasságunk végigkíséri egész életünket, ahogy ezt a Házaspárok útján rendkívül erőteljesen és szemléletesen végigelmélkedhettük mi is.

Az óbudavári hétvége kicsit sűrítése volt ennek a másfél évnek. Amikor vasárnap este hazaértünk, úgy éreztem,

A hétvége üzenete számomra ebben a Kentenich atya-gondolatban maradt meg igazán:

„Meg kell tanulnunk kiinni gyengeségeink poharát. Az Atyaisten hatalmasága és jósága megmutatkozhat rajtam, ha a gyengeségemet felmutatom neki, és mindent tőle várok: vagy jön a Szentlélek, és szétrobbantja korlátait, vagy hagyja, hogy megmaradjanak, mert több örömet okoz neki, ha gyengeségeimet alázattal felmutatom. Ha valaki újra meg újra kudarcot vall, egészen jóságos lesz azokkal, akikért felelős.”

*Tóth Lujzi és Ház Gergely
Kaposzserdahely*

MEGHÍVÓ

Szeretettel hívunk Benneteket a **Családakadémia 11. évfolyamának küldetés-ünnepére**, amely **2014. november 29-én** 11 órakor lesz Kaposváron. A diplomákat Balás Béla kaposvári megyéspüspök úr fogja átadni.

*Radnai István és Márta
radnaihp@gmail.com*

Jubileumi Nagytábor

2015. július 25. – augusztus 1.

Szeretettel hívunk minden fiút, férfit, apát és atyát a jövő évi Jubileumi Nagytáborba! A tábor jó alkalom lesz arra, hogy visszatérjünk az elmúlt jubileumi időszakra, és hálát adjunk a nemzetközi Schönstatt család és a magyar Fiúmozgalom történetéért. Várunk mindenkit, régi és új táborozókat, veteránokat és zöldfülkéket, fiatalokat és édesapákat egyaránt.

A további részletekkel folyamatosan jelentkezünk majd az év folyamán az Oázisban és a tábor Facebook oldalán (<https://www.facebook.com/>).

Készülődik az ifjúság a nagy ünnepre

Előtalálkozó, 2014. július 5-6., Óbudavár

2014 októberében rengeteg fiatal fog kiutazni Schönstattba a 100 éves jubileumi ünnepségre. Azért, hogy jobban megismerjük egymást és megtudjuk, hogy kinek mit jelent ez az ünnep, összegyűltünk egy hétvégre. A magyar fiatalokon kívül ott volt néhány kispap és önkéntes Schönstattból, akik meséltek az előkészületekről a nagy ünnepre és lelkesítették a fiatalokat.

Szombat délután a jubileumi ünnepség után focimeccsel kezdődött az együttlét. A magyarok csapata játszott a nemzetközi csapat ellen, ahol chilei, ecuadori, cseh, argentin és spanyol játékosok voltak. Miután a magyarok győzelmet arattak, folytatódtek a programok. Táborvezet raktunk, hogy megsüthessük a vacsoránkat, majd mindenki mesélt magáról

egy kicsit, hogy jobban megismerjük egymást. Az este folyamán együtt énekelünk spanyolul, magyarul és angolul, és persze megtanultuk a jubileumi éneket. Emellett pedig jókat beszélgettünk. Közös esti imával zártuk a napot, majd kis csoportokban a kápolnában imádkoztunk az éjszaka folyamán, legalábbis aki még ébren tudott maradni.

A vasárnap reggeli imával kezdődött, majd reggeli után az előadóban gyülekezett a társaság. Játékkal kezdtünk, ami 4 nyelven, magyarul, spanyolul, németül és angolul folyt, mint minden ezen a hétvégén. Utána kis csoportokban beszélgettünk. A csoportokban keverten voltak magyarok és külföldiek, úgyhogy a beszélgetések során azt is megtudhattuk, hogy más

országokban mit jelent az embereknek Schönstatt, hogy élük meg ezt a közösséget. A beszélgetés után arról meséltek nekünk az önkéntesek, hogy milyen programok lesznek Schönstattban az ifúságnak. Többek között megismerhetjük más országok ifúsági mozgalmát, azt, hogy ki hogy viszi Schönstattot a hétköznapjaiba, és tudatosult bennünk, hogy mi vagyunk a jövő generációja. Ezután újra kis csoportokban beszélgettünk néhány kérdésről a kiselőadással kapcsolatban. Hamarosan el is érkezett az ebéidő, ezért lementünk

a pajtába és együtt ebédeltünk. Ezután a kispapok és önkéntesek a kápolnába mentek hálát adni az elmúlt hetükért Magyarországon, majd elbúcsúztunk tőlük. Sajnos már 2 óra körül el kellett indulniuk, mert hosszú út állt előttük. Mi azért még együtt maradtunk és egy közös szentmisével zártuk a jubileumi előtalálkozót. Nagyon jó volt közelebről megismerni azokat, akikkel együtt megyünk Schönstattba és jó volt úgy elbúcsúzni egymástól, hogy legkésőbb októberben találkozunk az ünnepségen.

„De én a párom mosolyogva várom”

(József Attila)

Általános jelenség manapság a fiatalok körében az, hogy sokáig keresik a társukat, nehezen alakítanak ki mélyebb kapcsolatokat. Sokan csak vonakodva bíznak meg egymásban, nem szívesen osztják meg az életüket. Nem kevesen vannak azok, akik egyre kevésbé tudnak reménykedni, akik belefásultak a társuk keresésébe.

Mi ennek az oka? Milyen tapasztalatok érik őket? Van lehetőség a változásra?

A 30-as éveik közelében lévő katolikus fiatalokkal beszélgettünk ezzel kapcsolatos felismeréseikről, meglátásaikról, és az ő gondolataikat próbáljuk visszaadni kérdésenként összefoglalva.

Hogy látod, a párkapcsolat szempontjából előnyt jelent, ha valaki hívő?

Mindenképp jó lehetőség, hogy közösség vesz minket körül. Ez egy lényeges többlet, ami segít, megőv és tisztábban

látóvá tesz. Optimális esetben itt minden korosztály megtalálható, és nemcsak hasonló korúakkal tudunk találkozni, hanem az idősebbek köréből példamutató emberekkel is. Érdemes azonban ezekben a közösségekbe még fiatal korban helyet találni, mert később már sok esetben nehezebb itt ismerkedni, társat találni, mert addigra már kialakulnak a párok.

Hol lehet még egy katolikus fiatalnak találkozni, ismeretségeket kötni?

Tudatosan kell időt és energiát szánni arra, hogy társaságba járjunk. Minden szempontból frissen és nyitottan tart, ha rendszeresen kimozdulunk, bővítjük baráti, ismerősi körünket. Az így szerzett kapcsolatok, egymás kölcsönös segítségével, nemcsak a társkeresésünkben, hanem akár szakmai területen is ígéretesek lehetnek. Ma már könnyen tudomást lehet szerezni a különböző rendezvényekről, programokról, és el-

menni azokra a helyekre, tágabb keresztény körökbe, ahol minőségi programot kínálnak és ismerkedni is lehet. Itt mindenképp gazdagodunk, optimális esetben új ismerősökkel is.

Vannak remek programok, pl. a Párbeszéd Házában, Ferenceseknél, Pál Feri előadásai, kirándulások, baráti vacsorák stb.

Érdemes kialakítani egy elképzelést, igényt a leendő társal kapcsolatban? Mennyire lehetünk ebben rugalmasak?

Praktikus, ha körvonalazódnak a legalapvetőbb elvárások, de a realitás lényeges ebben, megugorhatatlan magasságra ne állítsuk a léceket.

Az azonos értékrend, a hitre való nyitottság, a hit mindenképp fontos: „Nem tudnék mit kezdeni valakivel, aki ezt elutasítja vagy nem fontos neki, úgy, mint nekem! De még jobb az, hogy ha az a hit hasonló mélységű, hogy együtt

lehessen tovább mélyülni abban.” „Mostanra tudatosult bennem, hogy nekem az alapvető, hogy a leendő társam olyan legyen, aki Isten erejéből akarja élni az életét!” – mondta az egyik lány.

Mi lehet a család szerepe a párkeresésben?

A kellő nyitottság, önbizalom, a kezdeményező készség kialakulásának ideje a kezdeti években, a szülői házban van. Ha nincs meg az otthonosság, az elfogadás légköre, akkor a fiatal menekülni kényszerül, esetleg olyan kapcsolatba, amiben nem épül, sőt...

De a túlféltő, túlszerető családi légkör, ahol az egészséges érzelmi leválás nem kap támogatást, szintén megakadályozhatja a fiatalt, hogy elkezdhesse a saját életét.

Persze az anyagi lehetőségek sem mellékesek, de talán az elhatározás a döntő ebben: „Szeretők családi légkörben nőtem fel, de szerettem volna önállóbb lenni. Most két másik, hasonló élethelyzetű lánnyal lakom együtt, tudatosan vállalt közösségben, a szüleimtől tíz percre. Örömmel segítjük egymást. Jó így!”

Mi az, amit megtanultatok az elmúlt években?

„Utólag látom, hogy sok lehetőséget mulasztottam! Korábban leginkább csak a tanulás, az ebben való haladás érdekelt. Sikeres is voltam ezen a téren, és ígéretes szakmai jövő előtt állok. Most mégis hiányoznak azok a tapasztalatok, amiket azokban a kapcsolatokban szerezhettem volna, amikre akkor nem volt időm. Ha valamivel arányosabban osztom be az energiáimat, jutott volna mindkettőre. Jó lett volna tanulmányozni a kapcsolatok belső működését, a kommunikáció sok

formáját is még kamaszkoromban. Ez is egyfajta tudás, ami jól jön az életben.

„17 évesen egy komoly és mély kapcsolatba kezdtem. Több mint négy évig tartott. A családi burokból egy másik burokba kerültem, és bár szép időszak volt, a világom nem tágult általa. Minden ez alá rendeződött. Elfojtott, visszaszorított kívánságaim nagy erővel törtek fel, miután ez a kapcsolatom véget ért. Ebből is látszott, hogy ez nem volt jó út számomra. Egyebek mellett kapcsolatfüggő lettem. Később több fiúval is jártam, és minden kapcsolat sokat formált rajtam, más ember lettem általuk. Igyekszem levonni az önismereti tanulságokat. Ma már tudatosan figyelem magam a kapcsolataimban. Ki vagyok benne? Ki lehetek benne? Már látom a különbséget az alkalmazkodás és a függőség között.”

A házasság előtti tisztaság melletti döntés okozott nehézséget?

„A Gondviselés szép ajándékának tartom, hogy amikor még bizonytalan és kritikus voltam a házasság előtti tisztaság kérdésében, nem ért komoly próbatétel. Ma már a személyiségem része, ezért az elfogadás és a valódi szeretet jele nálam. Több kapcsolatomban is eljutottam odáig, hogy ezt a kérdést tisztázni kellett. És bizony volt olyan fiú, akivel azért szakítottunk, mert ő nem bírta elképzelni, hogy a házasságot meg lehet várni tisztán is.

Hogyan telik az idő addig, amíg várod a társad?

„Fontos, hogy minél értékesebb ajándék legyek! A Gondviseléstől ezt az időt arra kaptam, hogy felismerjem, megtaláljam a feladataimat. Hogy azokon keresztül fejlődhessek. Megtanuljam kezelni a problémáimat, és később, a

házasság nehezebb időszakaiban, az élet-helyzet változásai idején, tényleg társ legyek és ne kolonc.”

A képzés, önképzés, a készülés ideje ez. „Aktív várakozásban vagyunk!”

Fiatal felnőttként, dolgozóként ez igen izgalmas és eseménydús időszak. Sok mindent lehet kipróbálni, sportokat, különböző tevékenységeket, kapcsolatokat építeni, ami később, szakmai és magánéleti szempontból is az egymásra figyelés, egymást segítség jóérzését adja. Így megmaradhatunk nyitottnak és érdeklődőnek is!

De mindez nem ad, nem adhat teljesítést!

Mi az, ami erőt ad ezekben az években?

A hit, az ima, a mélypontokon megerősítő Istenkapcsolat, a Gondviselésbe vetett hit, ami meghatározza a napokat, heteket, éveket. „Napi párbeszédben vagyok Istennel.”

„Próbálok nem kétségbe esni, hiszen mi okom lenne kételkedni abban, hogy ami a szívemben vágyként ültetett és ott virul, az nem teljesedik egyszer.”

„Úgy érzem, hogy eddig is mindig a tenyerén hordott az Isten, most sem felejtkezik meg rólam. Esetleg megtanít a türelmesebb várakozásra, amire ugyanis nagy szükség van minden házasságban.”

Sok tapasztalat gyűlt össze bennetek, sok értékes gondolat. Milyen tanácsokat adnátok jó szívvel a fiatalabbaknak? Mivel tudnátok segíteni őket?

A fiúk, lányok kölcsönös egymást bátorítása igen fontos. A lányoknak sem szabad szégyenlősnek lenni ebben a kérdésben, bizonyos határig persze, de

a fiúk is sokszor igénylik ezt a továbblépéshez, vagy talán az első lépéshez is!

S ha már első lépés, akkor az őszinteséget mindenképp meg kell említeni, mint legfőbb alapot a hosszabb távú tervekhez.

A másik a bizalom. Bízunk kell a másikban, hogy amit mond, amit érez, amit tesz, az igaz és őszinte. Nagynak és értékesnek kell őt látnunk!

Lazán kell kezelni azt a helyzetet, ha szimpátia kezd alakulni, nem szabad görcsölni! A feszült légkör leblokkol, és megrekesztheti a szépen induló kezdeményeket. Van, aki nem ilyen természetű, de törekedni kell rá!

Nem szabad félelemben élni, besavanyodni, mindenkinek meg kell keresni a saját útját, hogy hogyan tudja a félelmeit kezelni, letenni a Jóisten elé.

Vadászunk

Örömvadászat. Első ízlelgetésre el-lenállást váltott ki belőlem a szó. Vadászni az örömet? Sehogy sem tudtam a két fogalmat jó szívvel egymás mellé tenni. A vadászat valami kemény dolgot jelképez, van benne számomra egy negatív csengés, míg az öröm a másik oldalon áll.

Azért forgatgattam a kifejezést, és rájöttem, hogy tulajdonképpen helyén van ez. Vadászat. Mi is kell ehhez? Türelem, csend és kitartó figyelem. A vadak nem fognak odasorakozni elénk, hogy tessék, itt vagyok. Egy kis lepke ránk száll, egy hangya felmászik a lábunkra, de azok az

Szerencsés helyzet, ha van több ellenkező nemű barát. Ez könnyebb, ha van ilyen testvér, de ha ez a vonal nem működik, még mindig találhatunk magunknak ilyen ismeretségeket. Pótolhatatlan segítséget nyújt ez abban, hogy megértsük, hogyan gondolkodik és érez a másik nem.

És végül, hogy az első benyomás, és a többi is meggyőző legyen: Légy sugárzó!

Minden nap így kell felkelni: Lehetek sugárzó!

A legfontosabb: Maradjon meg a nyitott szív és az esély a szerelemre!

Kedves Fiatalok! Nektek mik a tapasztalataitok a párkeresés terén? Kérjük, írjátok meg tapasztalataitokat a szerkesztőség címére!

állatok, amiket elejteni szeretnénk, azok nem hullnak az ölünkbe. Az örömmel is így van ez. Az igazi, valódi örömhöz munka kell, türelem és idő. Türellemmel kivárni, ahogy virágba borul, és megtanulni erre időt szánni, elidőzni a kivi-rárgzó pompa illatával és szépségével. Ezt hajlamosak vagyunk elfelejteni. Úgy vagyunk vele, hogy ide nekünk mindent. Habzsolunk, tömjük magunkat úgy, hogy az ízeket már régen nem érezzük. Mire jó akkor az egész? Elhájásodunk boldogtalanul.

Örömforrás sokféle van. Tehát ezzel nem lehet gond, ha akar az ember, ak-

kor fog találni, nem is egyet. A Jóisten kreativitása e téren is megmutatkozik, számtalan módon tudja megvidámítani az ember szívét. Olykor ez pusztán csak egy érintés a léleknek. De a szemünket nekünk kell kinyitni ehhez! Az Úr nem fogja ránk dönteni az ajtót. Végtelenül tapintatos. Ő készen áll, a kérdés az, hogy én tudok-e lépegetni felé. Nem vár óriás lépteket, de tegyem meg, amit tudok. És ez munka. Semmi valódi, igaz dolog nem megy e nélkül. Ezt is elfelejtjük sajnos igencsak sokszor. Izzadni kell a házasságban, a barátságokban, saját magammal és az Istenkapcsolatban is. Nem megy máshogy. Viszont ez hatalmas ajándékokat ad! Hiszem, hogy érdemes ezeken a területeken vadászni.

Mint a gyermek, ahogyan fejlődik, nyitogatja a szemét a világra, elkezd kúszni-mászni, megismerni és felfedezni mindazt, ami körülveszi. Sokszor megüti magát, ügyetlen, nem minden sikerül, de az alapélmény mégis rendkívüli: rácsodálkozik a környezete és önmaga gazdagságára is. Én ki merem nyitni a szemem? Van bennem elég bátorság, hogy felfedezzem azokat az örömöket, amiket az Isten adni szeretne nekem?

Kiskoromban – nem mintha olyan öreg lennék már, de a mostani éveimhez viszonyítva –, ahogy egyre többször szembetalálkoztam ezzel a hála, öröm témával, elkezdtem tudatosan nevelni magam erre. Persze nem ment egyből, ez egy hosszabb folyamat, kisebb-nagyobb lelkesedéssel, különböző impulzusokkal. Emlékszem, volt, hogy nagyon sóhajtoztam, hogy össze tudok-e szedni egy kedvtelenebb nap végén egyáltalán bármiféle örömet is. De azóta belejöttem!

A tavaszi félévben volt egy csoportfoglalkozás, amire jártam délutánonként. Egyik héten egy nagyon fárasztó nap végén került sor az alkalomra, egész nap tömbösített óránk volt, ráadásul nem a kedvenc tárgyamból, tehát teljes mértékben azt éreztem, hogy kifacsarták az agyam (és még egy úthenger is átment rajtam). Pont ezen az alkalmon kezdtünk egy olyan feladattal, hogy akkor mindenki írjon 5 dolgot, amiért hálás a mai napon. Elevenen él bennem a kép, ahogy szinte mindenki felhőrdült, az egyik lány szinte teljesen kiakadt, hogy egy ilyen nap után ez egy lehetetlen kérés. Én mosolyogva elkezdtem gyűjteni magamban, simán összejött 5 dolog, nem kellett hozzá sok idő. És ezek valódi dolgok voltak, amik szint vittek az egyébként monoton napomba.

Tehát tapasztalom is, hogy lehet ebben fejlődni. És a legjobb az, hogy ennek nincsenek határai! Hiszen az Isten végtelen, így hát biztosan az öröm vadászmezői is azok! Szóval kalandra fel! Vadászunk!

Jubileumi ünnep – Óbudavár

*A Te szövetséged
a mi küldetésünk*

